XXVI. évfolyam, 22. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. május 28.

Ludas Matyi

FILM KÖLTSÉG-VETÉS
650.000-
260.000-
540.000-
490.000-
280.000-
458.000-
619.000-
893.000-
összesen 4190.000-

...egy, a milliókért!

...és a milliók, egy miatt!

Endrődi István rajza

KEDVES LUDAS!

JUBILEUMUNK

alkalmából a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának agitációs és propaganda osztálya levélben köszöntötte lapunk szerkesztő bizottságát, munkatársait, adminisztratív dolgozóit, nyomdászait és terjesztőit. A levélből hadd idézzünk néhány sort:

„A feladat, amelyet a lap közéletünkben betölt, nem könnyű, de fontos, megtisztelő és társadalom megbecsülését élvező hivatás. A lap tevékenysége összeforrott az elmúlt negyedszázad politikai harcaival, szocialista építőmunkájával. A lap — megőrizve és tovább gazdagítva a magyar szatíra hagyományait — a szatíra sajátos eszközével szolgálta céljainkat, mozgósított azok elérésére, következetesen bírálta a társadalmi törekvéseinket keresztező jelenségeket. Ezzel kiérdemelte olvasóinak szeretetét és tiszteletét."

Utalva az idézett levélrészlet utolsó szavaira, örömmel jelentjük, hogy laptársaink, olvasóink, barátaink üdvözlő sorai jelen lapunk zártakor még nagy számban érkeznek. Egyenkénti felsorolásukra természetesen nem vállalkozhatunk, de legközelebbi számunkban néhányat ismertetni fogunk közülük.

A szerkesztőség

VÁLASZLEVÉL — KÉRDŐJELEKKEL

A válaszlevél a Budai Járási Tanács V. B. építési, közlekedési és vízügyi osztályától érkezett szerkesztőségünkbe. (A száma: 15 286.) Pontos szövege így hangzik:

„Mayer Ferencné Törökbálint, Dózsa György u. 108. sz. alatti lakos »Ludas Matyi« 1970. február 5-i »Gáz! Tűz! Víz!« címmel megjelent panaszára az alábbiakat közöljük:

Törökbálint község éveken keresztül vízhiánnyal küzdött. Több esetben végeztettek vízkutatást, azonban nem járt eredménnyel. 1969-ben és ez évben is különböző fúrásokat végeztek és komoly víznyerési lehetőséget sikerült feltárni, amely azt jelenti, hogy Törökbálint község lakosságát teljes mértékben ki tudja szolgálni ivóvízzel. A megoldás 1970. év végére várható.

Budapest, 1970. április 5.

Olvashatatlan aláírás• osztályvezető főmérnök"

Tetszenek figyelni a dátumokat? Február 5-i cikkünkre április 5-én kelt a válasz. Még meglepőbb azonban, hogy a birtokunkban levő boríték tanúsága szerint a válaszlevelet csak május 11-én adták postára.

Szabad legyen tisztelettel megkérdeznünk:

1. Miért kellett teljes két hónap ahhoz Olvashatatlan Aláírás kartársnak, hogy ezt a választ megírja?

2. Hol kallódott a már megírt levél április 5-től május 11-ig?

3. Mi a véleménye az ilyen ügyintézésről a felettes hatóságnak: a Pest megyei Tanácsnak?

ERKÉLY-JELENET

1966 augusztusában, kétévi tortúra után, a házunk tatarozása végre befejeződött. Megtörtént az átadás. Reméltük, jönnek a nyugodalmas és békés napok.

Hogy mekkorát csalódtunk, csak azután tudtuk meg. Van egy erkélyünk, ami kisebb sérülésekkel kibírta a háborút, az ellenforradalmat, csak a tatarozást nem. 1967 márciusában az erkély „kijavított" korlátjai kidőltek. Bejelentésemre romtalanították, illetve szétverték. Azóta járom a véget nem érő utakat a Házkezelőségi Igazgatósághoz (XII., Királyhágó u. 1.), a Fővárosi Tanácshoz (V., Városház u. 9.), mindenhol mondanak, ígérnek valamit, de történni nem történt ez ideig semmi. Illetve történt. A két szobánk fala már 120 cm magasságig elvizesedett, ledobta a festést és dobja már a vakolatot is. Az erkélyajtót három éve nem nyithatom ki, mert aláíratták a „veszélytelenítésnél", hogy kötelezem magam a csukva tartására. Szeretném tudni, mit tenne a XII. kerületi IKV az én helyemben?

Kovács Lászlóné
Bp. XII., Maros u. 30. I. 7.

MI A MERVADÓ?

Május 3-án Nyiregyházáról a Tokaj-expresszel utaztunk, több főiskolás és egyetemista társammal.

Miután a kalauz kezelte a jegyünket, jött az ellenőr és megállapította, hogy a félárú menetjegyünk nem érvényes, mert a hazautazási igazolványunkból hiányzik az a pecsét, amely igazolja, hogy a második félévre beiratkoztunk.

A személyi igazolványunkba hiába van beírva, hogy az X. Y. főiskola hallgatói vagyunk, azzal szerinte nem lehet igazolni. Ha már a személyi igazolvány nem mérvadó, akkor tessék mondani, mi a hivatalos okmány?

Ballai János
Dunaújváros, Dózsa Gy. u. 37.

SZÓTÁR IS VAN ...

Nem óhajtok versenyre kelni Timár György barátommal, de nem is kellett annyi lapot gondosan elolvasnom, hogy fonák szövegezésű dologra akadjak. Elég volt, hogy két konzervdobozt vásároljak, amelyeken a ráragasztott kék címke azt hirdette, hogy „Töltött káposzta". Megbíztam a magyar föliratban, s csak akkor néztem meg közelebbről a német importáru szövegét, amely „Gefürtell Kohl"-ról beszél. A német feliratnak volt igaza, mert kelkáposzta volt benne, lévén „Kohl" és „Kraut" nem ugyanaz. E kétféle szöveg körül többfelé gyanú merül fel bennem. Vajon csak egyszerű nyelvtudatlanságról van-e szó, ez esetben miért nem használ szótárt, akinek az a dolga, hogy ezeket a ráragasztott címkéket magyarra fordítsa? De némi rosszhiszeműséggel fölmerül az a gyanú is, hogy a magyar fölirat nyomtatott szalagja nem is véletlenül került ezekre a dobozokra. A töltött káposzta nagyon kapós cikk. A magyar konzervipar kitűnő és népszerű készítménye. Elég baj, hogy nem készül belőle annyi, amellyel az itthoni igényeket kielégíthetik. Pedig a káposzta nagyon hálás növény. Még sohasem hallottam, hogy valamikor kevés termett volna belőle. De ha már így van és importra szorulunk, vajon csak „tévedett-e", aki a kevésbé kelendő töltött kelt káposztának hirdette? Így is el lehet sózni a kissé sótlan kelkonzervet. Akárhogy van is, nem illik a közönséget megtéveszteni.

B. L.

CSAK RÖVIDEN!

A Rudas László utca 17. szám alatti boltban vásároltam *május* 17-én egy zacskó zsíros tejport. Meglepett, hogy bár a zacskóra rá volt nyomva: „Tejutalványra", mégis utalvány nélkül adták. Otthon láttam meg, hogy nagyon apró betűvel bár, de az is oda volt írva: „Felhasználási határidő 1970. április 12." Úgy gondolták talán, hogy ha csecsemőknek már nem is, felnőtteknek azért még jó lesz, egy hónappal a szavatossági idő lejárta után is?

F. I.
Budapest

Úgy látszik, nemcsak a májusi eső, de a májusi esernyő is aranyat ér! Napok óta hiába járom a boltokat, sehol sem tudok egy férfiesernyőt kapni!

K. L.
Budapest

Több mint egy éve már, hogy kiléptem az Export Csomagoló és Játékkészítő Ktsz-ből. A részjegyem ellenértékét azóta sem fizették ki, pedig legalább nyolcszor sürgettem már!

Kisfalvi Ferencné
Bp. IV., Árpád u. 55.

Május 6-án, délután 6 órakor, az Astoria bisztróban a panaszkönyvet kértem, az egyik elárusító udvariatlan magatartására vonatkozó észrevételem bejegyzése céljából. A pénztáros és az üzletvezető kérésem teljesítését megtagadta, mondván, hogy ez nem panaszkönyvbe való ügy. Nem kellene talán a vendégre bízni annak eldöntését, hogy mit jegyez be a panaszkönyvbe?

Dr. Ungár Tibor
Bp. VIII., Reviczky u. 4.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Csorog az eresz" című cikkükkel kapcsolatban közöljük, hogy a VII., Landler Jenő u. 11. szám alatti épületben a szükséges esőcsatorna-javítást a VII/9-es házkezelőségünk elvégezte.

Főv. VII. ker. Ingatlankezelő Vállalat

A martonvásári MÁV-dolgozók panaszát megvizsgáltuk. Megállapítottuk, hogy panaszuk jogos. Az elmúlt évből visszamaradt szabadságnapok kiadására a szükséges intézkedést megtettük.

Dr. Németh István
osztályvezető
Budapesti MÁV Igazgatóság

A „Baboti buszgondok" címen megjelent panaszt megvizsgáltuk. Ennek eredményeként mind a 14. sz. székesfehérvári, mind a 19. sz. győri AKÖV intézkedett a Babotot érintő autóbuszjáratok pontos közlekedtetése ügyében. Ezenkívül a 19-es AKÖV hétfőn és szerdán, a nagyobb utasforgalmi napokon, kisegítő járatokat is indít.

Bokor Imre
osztályvezető
Autóközlekedési Tröszt

„Hajóval a Duna-kanyarba" című kiadványunkat már a Ludasban megjelent bírálat előtt visszavonattuk, mert észrevettük, hogy hemzseg a stiláris, tartalmi, helyesírási és nyomdai hibáktól. Ennek ellenére előfordult, hogy néhány példány forgalomban maradt. Azóta új kiadványt készíttettünk, amely rövidesen terjesztésre kerül.

Pásztor Lászlóné dr.
hivatalvezető
Pest megyei Idegenforg. Hiv.

GYERMEKTELEN HÁZASPÁR

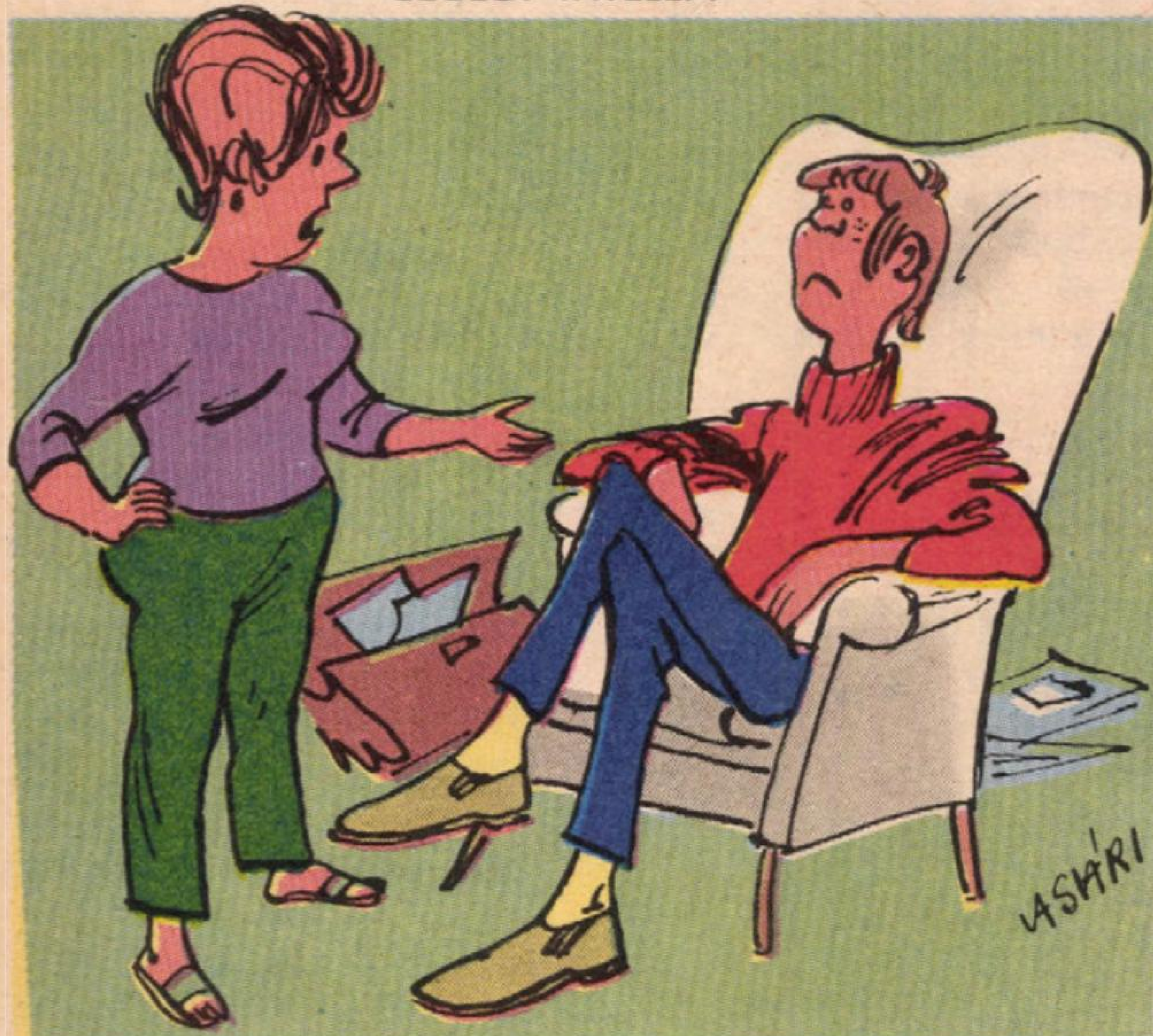
NIXON JELSZAVA

Vasvári Anna rajza

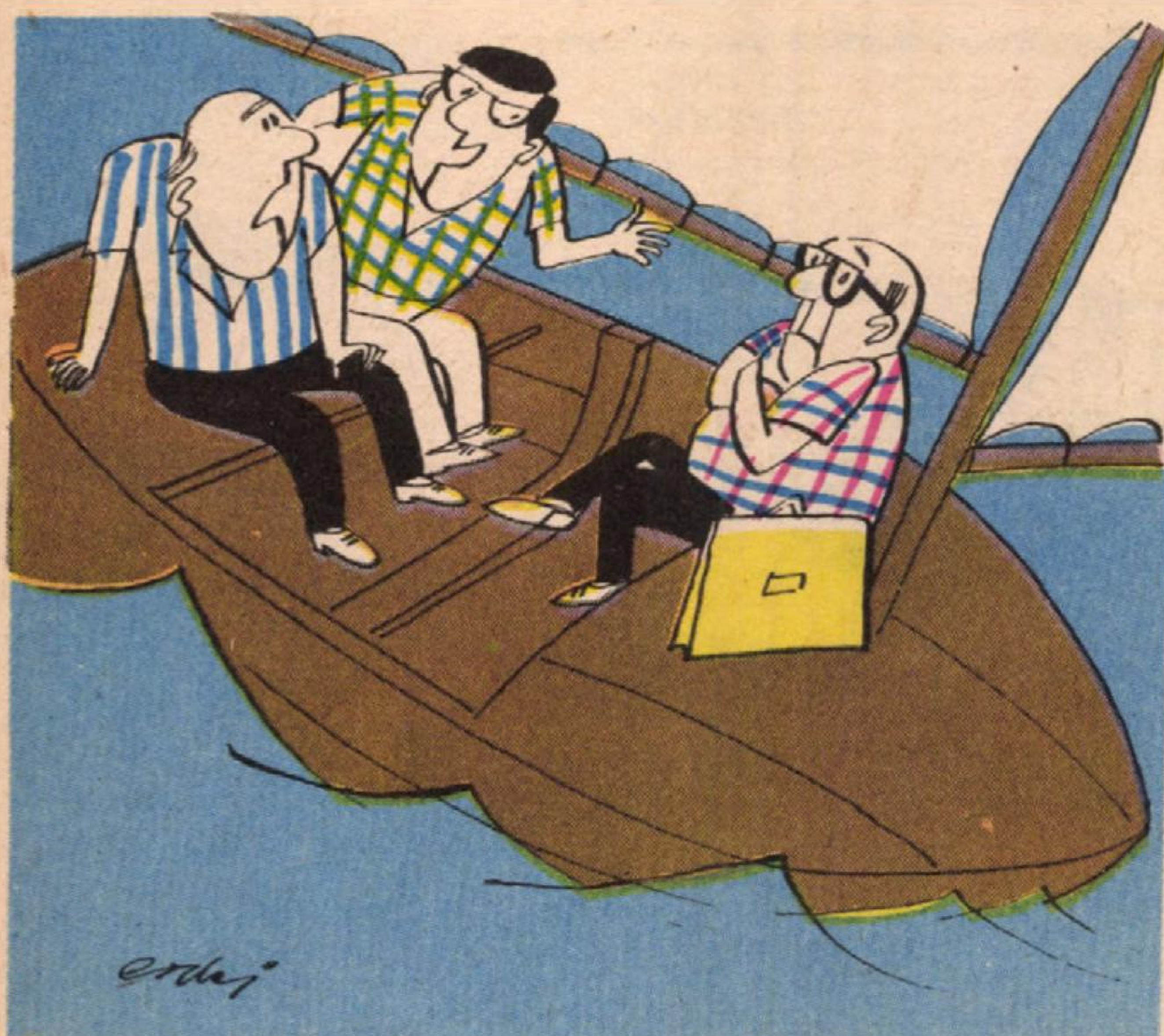
– Előre, Kambodzsába, Amerika függetlenségéért!

SZÜLŐI INTELEM

– Nem az iskolának, az életnek pótvizsgázol...

HIVATALI KIRÁNDULÁS

– Miért hívtuk magunkkal ezt az utálatos Kovácsot?
– Mert ő mindig tudja, merről fúj a szél...

NEHÉZ EMBER VAGYOK

A minap volt egy szabad délelőttöm, hát unalmamban feltaláltam egy gépet. A rajzokat délben beadtam a Találmányi Hivatalba, ahol azonnal ünnepséget rendeztek a tiszteletemre, s ezen — tekintettel közismert szerénységemre — csak egyszerűen páratlan zseninek, a XX. század géniuszának, az emberiség legnagyobb jótevőjének engedtem magam szólítani. Nem akarom az olvasót a gép bonyolult műszaki leírásával untatni. Elég az hozzá, hogy a kis gépecskével tetszés szerint lehet esőt és napsütést produkálni, habot verni, és kitűnően használható lábszőrtelenítésre, hipnopedikus nyelvtanulásra, házőrzésre és szintetikus anyagok vasalására. A gép nyomtatott áramkörű, teljesen tranzisztorizált, négyütemű, diesel-rendszerű, önjáró és automatizált, teleszkóp rugókkal és szuperszónikus hajtóművel készült. Formája tetszetős és elfér egy nagyobb cigarettatárcában vagy egy kisebb hajókofferben.

A találmányt természetesen azonnal szabadalmazták, bemutatta a tévéhíradó, a prototípust kiállították a Nemzeti Galériában, velem pedig tíz másodperces interjút készített a „Harsan a kürtszó" című népszerű rádióműsor egyik ifjú riportere.

A találmány iránt azonnal hatalmas érdeklődés nyilvánult meg. Több jónevű nyugati kémszervezet küldte el hozzám az ügynökeit. Egyikük lottóárusnak álcázva próbált a közelembe jutni, de átláttam a szitán. Nem járt több sikerrel az a hölgy sem, aki tetőtől talpig miniszoknyában, bájainak feltűnő tálalásával akarta éberségemet kijátszani.

Persze, a hazai érdeklődés sem volt kisebb. Többen azt tudakolták, hogy mit kerestem a találmányon, valamint azt, hogy kiket kellett megkennem, hogy ilyen simán menjen a dolog.

A gyárak és a kereskedelem képviselői nyilván azért nem tolongtak, hogy túlzott nyereségvággyal ne vádolják őket.

Ezért hát én mentem el hozzájuk.

Az Általános Profil Művek igazgatója nagy ovációval és Napóleon-konyakkal fogadott, de sajnálattal közölte, hogy a gyártást nem tudja vállalni. Szerszámai lennének, de nincsen munkaereje, mivel a dolgozók java része átment a szomszédos üzembe, ahol nagyobb a fizetés, valamint a kultúrotthon, ahol az üzemi fürdőben fenyősó és masszőr jár minden dolgozónak és a munkásszálláson bevezették a koedukációt.

A második üzem igazgatója, ha lehet még nagyobb ovációval és még Napóleonabb konyakkal fogadott, de sajnálkozva közölte, hogy a gyártást nem tudja vállalni, mert bár munkaerőben nem lenne hiány, nincsenek gépei és műszerei.

A következő üzembe nagy reményekkel indultam, hiszen az effajta gépek kifejezetten hozzájuk tartoznak. Az igazgató itt is örült és hozta a Napóleont, de szívszakadva zokogta, hogy a gyártást nem vállalhatja, mivel a gyár öt évre lekötötte a kapacitást. Honoluluba szállítanak raffia-szoknyákat és meg kellett értenem, hogy az export mindennél fontosabb.

Még harminc üzem igazgatójának kedvességét és konyakját élveztem, de senkit sem találtam, aki a csodamasinát gyártani tudta volna. A történeti hűség kedvéért megjegyzem, hogy egy ktsz elküldte hozzám a hivatalsegédjét, de amikor kiderült, hogy a gép Beatles-frizurát nem készít, elálltak az üzlettől.

Már-már elvesztettem minden kedvemet és a türelmemet, amikor a légvárpusztai „Nesze semmi, fogd meg jól" termelőszövetkezet, melléküzemági vezetője keresett fel. Csodálatos ember volt. Nem kérdezett semmit, csak a vállamra ütött, és azt mondta, hogy én vagyok az ő emberük. Találmányomat még aznap délután elkezdik gyártani, az elnök már adott is 100 000 forint előleget. Kérdeztem, hogy vannak-e gépeik, mire irtó viccesen azt mondta, hogy kettő is: egy fűnyíró és egy hajnyíró. Arra a kérdésemre, hogy honnan veszünk szakembereket, könnyedén közölte, hogy máris lekötött néhányat a „Véres bicska" nevű talponállóban. Állítását igazolandó, kimutatott az ablakon. Láthattam, hogy a szemben levő járda szegélyén öten is ülnek és a várható nagy teljesítményekre ürítik korsóikat.

Sajnos, ez az üzlet sem sikerült, mert az urak eltűntek és csak a bírósági tárgyaláson találkoztunk újra.

Elkeseredésemben felkerestem egy filmrendezőt is, aki szintén nagyon sajnált, de közölte, hogy ezt az ötletet Kovács András már lelőtte, de ha tudok egy jó vígjáték- vagy operett-témát, szívesen foglalkozna velem.

Vígjáték témám, sajnos, nincs. Hacsak ez nem?

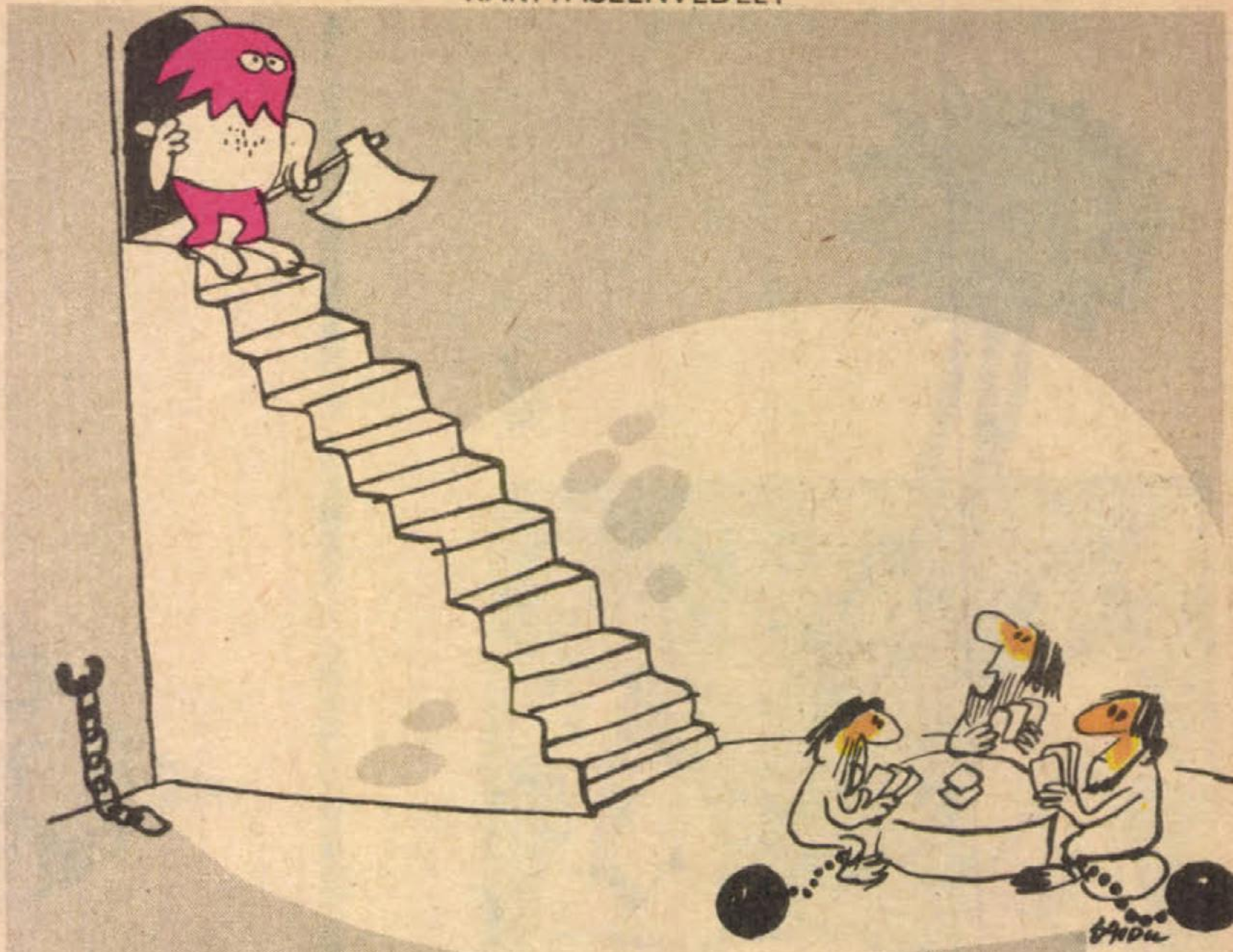
Ősz Ferenc

ÜDÜLŐHELYEN

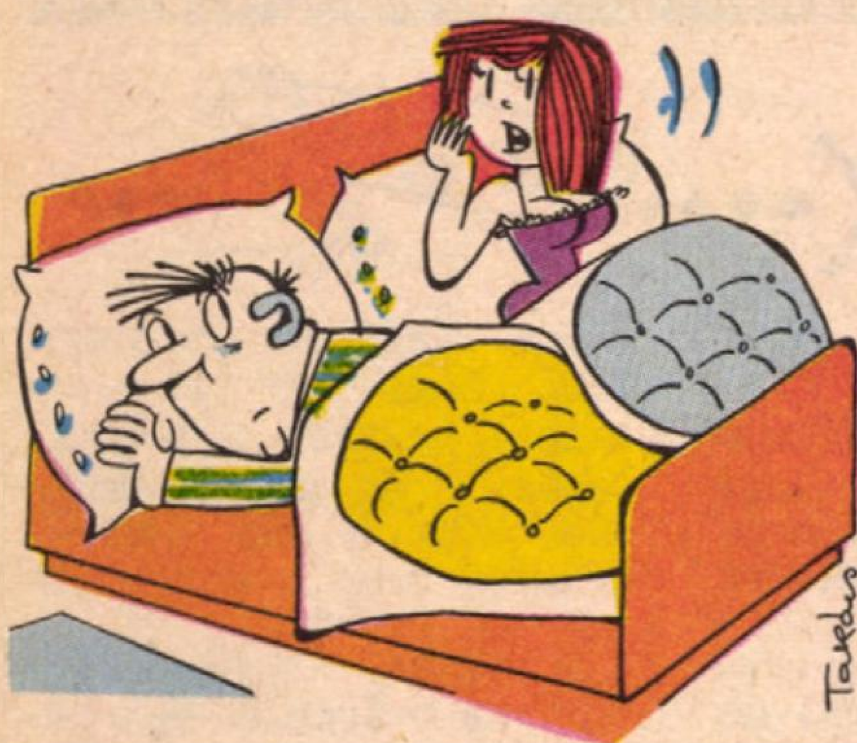
– Azt mondják, nagyon jó az asztmára az itteni magaslati levegő...

KÁRTYASZENVEDÉLY

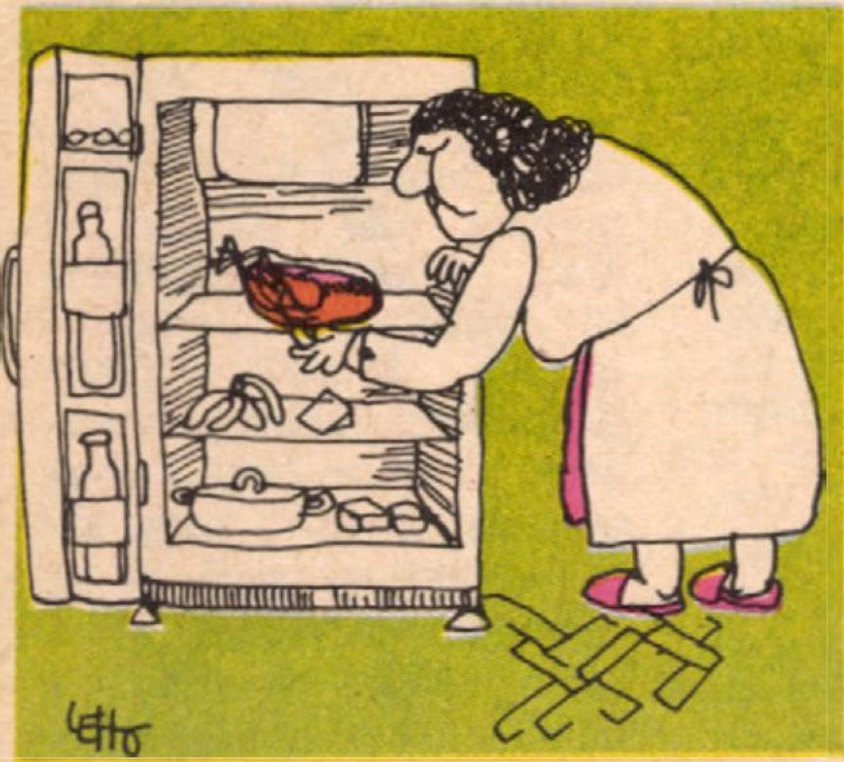
– Mi az, nem tud öt percig várni? Pont most kontráztam meg az ultiját.

DILEMMA

– Lajos, tulajdonképpen hányadik férjem is vagy te?!

ANYÁM TYÚKJA

Nézőpont

Egyszer már szóvá kellene tenni, hogy a vállalatunknál hibák vannak a vezetésben.

— Nem osztom a nézetedet. Éles eszű, hozzáértő főnökünk van. Remek szakember, fellendítette a vállalatot.

— Ezt én sem vitatom. A főnök valóban érti a dolgát. De azt csak nem tagadod, hogy rosszul választja ki a kádereit?

— Kire gondolsz például?

— Például Berzenceire. A főnök jóvoltából kivételes előnyöket élvez.

— Ennek semmiféle jelét sem észleltem.

— Túlságosan jóindulatú vagy.

— Te pedig elfogult. Berzencei sem kap több fizetést, mint te.

— Ez még nem bizonyíték. Csak a vak nem látja, hogy a főnök tejbe-vajba fürössztí Berzenceit.

— Nem tapasztaltam. Nyereségrészesedést is csak annyit kapott, mint amennyi megillette.

— Annyit sem érdemelt. Berzencei kétszínű alak, mindenkinek ott árt, ahol tud, nyíltan sohasem lép fel.

— Ebben egyetértek veled.

— Végre belátod... Ha Berzencei mond valamit, már eleve gyanakszom: talán még az ellenkezője sem igaz. Élhetnék azzal a szólásmondással is, hogy úgy hazudik, mintha könyvből olvasná.

— Inkább csak nagyzol, felvág, szereti dicsérni önmagát. Gyarló emberi tulajdonságok.

— Fölöslegesen mentegeted. Már-már feltételezem, hogy félsz tőle.

— Nincs okom rá. Csak objektív szeretnék maradni Berzenceivel szemben is.

— Tehát elnézed neki, hogy jellemtelen: ha érdekei úgy kívánják hízeleg, de goromba, ahhoz, akivel ezt megengedheti magának.

— Ne aggódj! Ismerem a hibáit.

— És mégis becsülöd?

— Semmire sem becsülöm!

— Éppen erről van szó! A főnök annál inkább becsüli. Ezért mondtam, hogy rosszul választja ki a kádereit, rossz emberismerő. Ez több, mint hiba egy vezetőnél...

— Mire alapítod lesújtó véleményedet? Én éppen az ellenkezőjét állítom.

— Ha neked lenne igazad, akkor a főnök nem Berzenceit küldené állandóan külföldre.

— Tévedsz! A főnöknek éppen az a legnagyobb erénye, hogy a vállalatnál ő ismeri a legjobban az embereket.

— Attól tartok, félrebeszélsz.

— Mindjárt bebizonyítom, menynyire igazam van. Te nyilvánvalóan nem szereted Berzenceit.

— Mi az, hogy nem szeretem? Utálom!

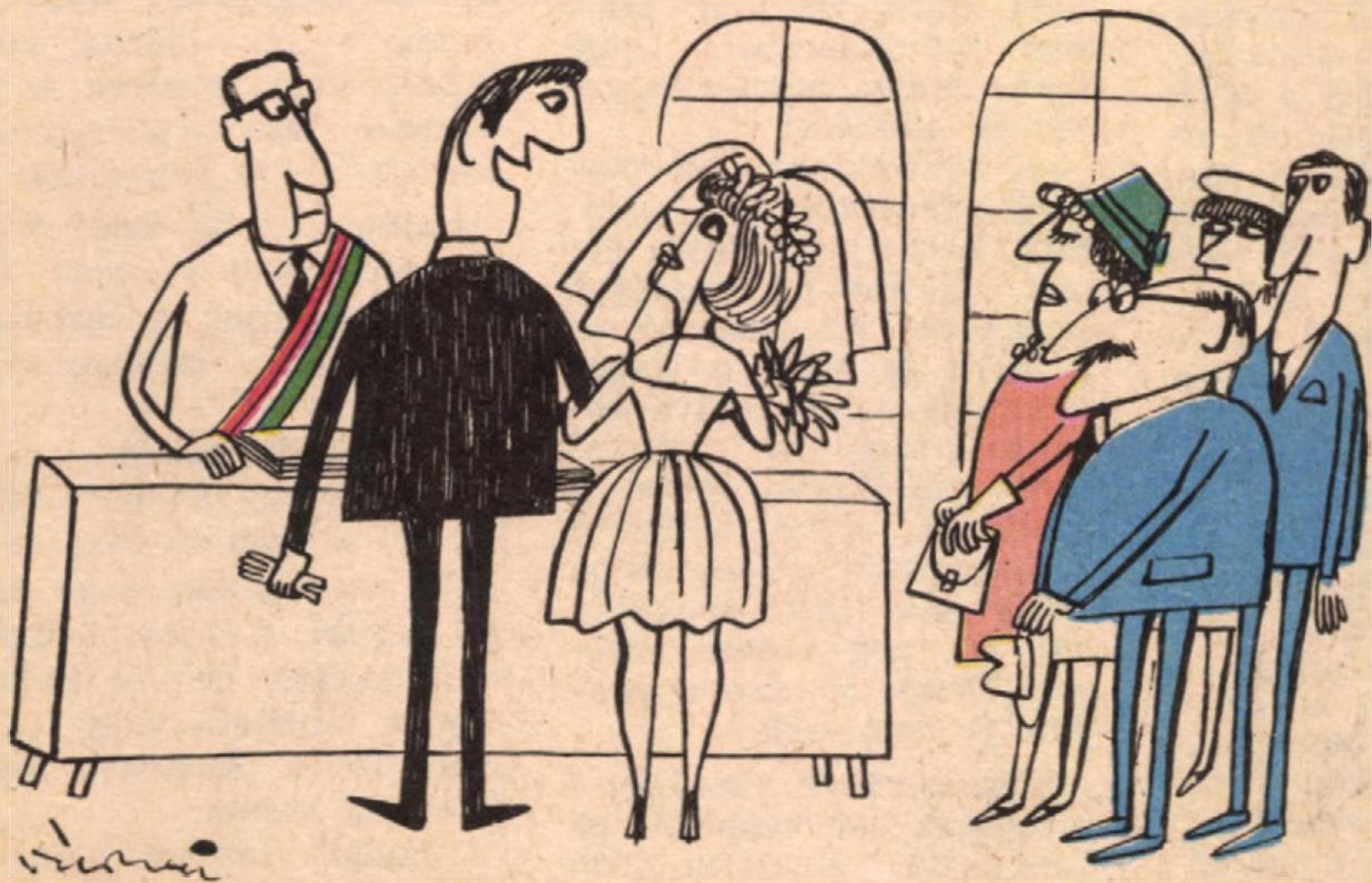
— Én is utálom, a főnök is utálja...

— És mindenki más a vállalatnál utálja. Stréber és kiállhatatlan alak.

— Na látod! Hát ezért küldi a mi okos főnökünk minduntalan külföldre. Hogy minél kevesebbet rontsa itthon a levegőt...

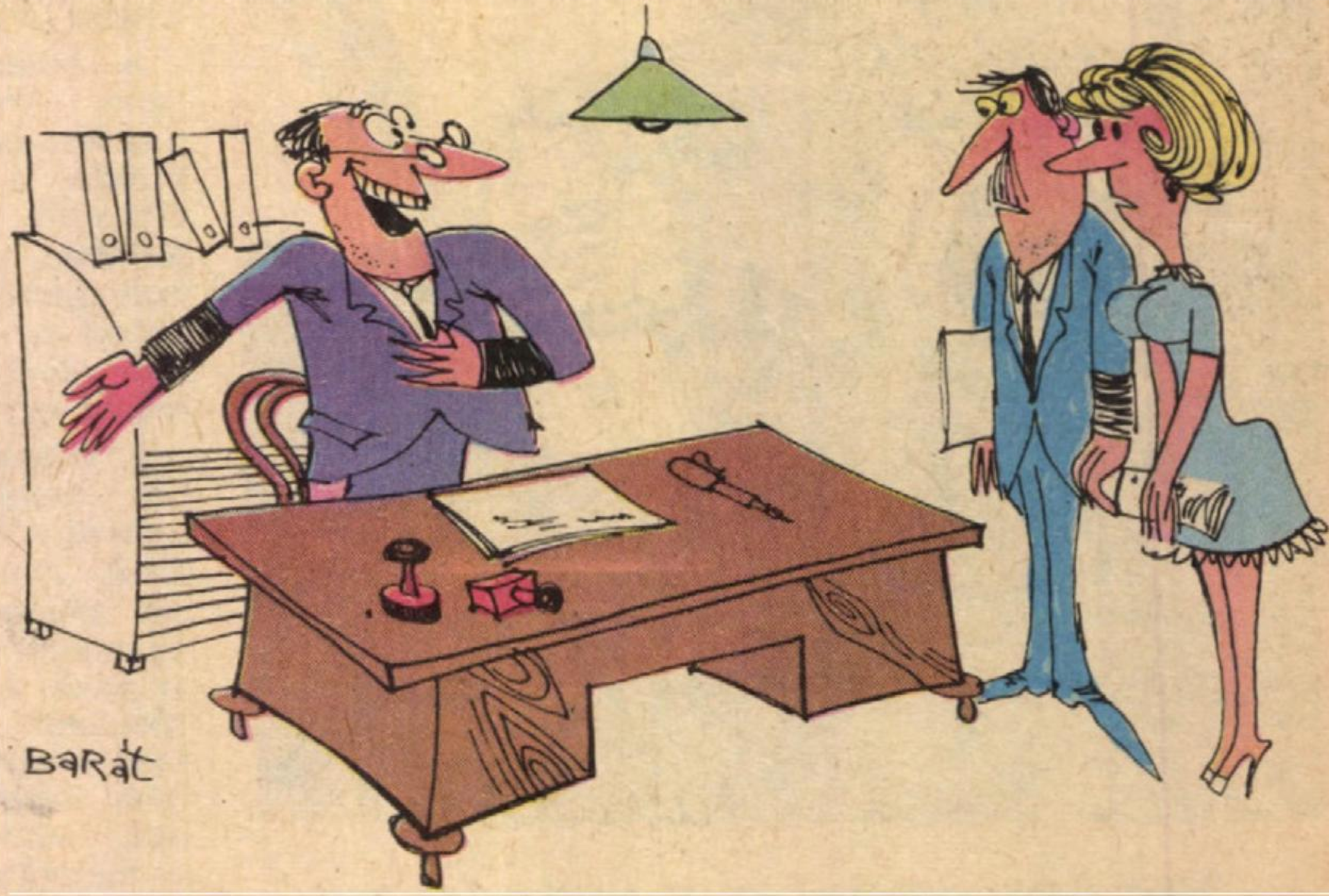
Földes György

MODERN IDŐK

– Nem is tudtam, hogy Kovács a vezetékneved...

ÖRÖMHÍR

– A revízió nem talált semmit, de most már bevallhatom, hogy csak én egymagam húszezret sikkasztottam...

MAI TÉMÁK

Kálmáncney Zoltán rajza

A DEMOGRAFIAI ROBBANAS ELLEN

Az „Australian Security Journal (Ausztráliai Biztonsági Újság) leír egy betörést. A tettes egy sidneyi lakásból mindent elvitt, egyedül a fogamzásgátló pirulákhoz nem nyúlt.

Magát a bűncselekményt elbírta a lelkiismerete, de a világot fenyegető túlnépesedésért már nem vállalta a felelősséget.

MINI MOSOLY

— Névtelen levelet írni a legnagyobb alávalóság!

— Úgy is van. Én mindig aláírom valakinek a nevét.

*

— Ezt a kalapot vegye meg, asszonyom. Tíz évvel megfiatalítja...

— Nem kell! Nem engedhetem meg magamnak, hogy mindig tíz évvel idősebb legyek, hogyha leveszem a kalapom.

*

Körténkeit megkérdezi egyik barátja:

— Mikor mégy nyaralni, öregem, és hova?

— Még nem tudom — mondja tétován Körténkei. — A főnököm majd meghatározza, hogy mikor mehetek, a feleségem pedig eldönti, hogy hova...

*

— Tomi, mondd meg őszintén, magad írtad a történelmi dolgozatot?

— Igen, tanár úr, csak Caesar meggyilkolásánál segített a papa.

*

Vilit feleltetі a történelemtanár:

— Meg tudnád mondani, hogy mikor volt a mohácsi vész?

Vili mélységesen hallgat, ellenben a körülötte ülők egymás után súgnak: 1486... 1526... 1546...

— Na, fiam? — kérdezi a tanár.

Vili széttárja két kezét, és bizonytalanul válaszol:

— Tanár úr, kérem, a vélemények megoszlanak...

TUDATHASADÁS

Nixon-doktrína

REKLÁM

Hamarosan a Központi Kerületi Bíróságon érdekes perre kerül sor. A felperes a Főkert, az alperes a Csemege Édesipari Vállalat. A vád: hitelrontás, melyet — a vádirat szerint — a Csemege követett el azáltal, hogy egyik kávéfajtájának reklámjában a női szereplő azt mondja a férfinak:

— ... Tudom én azt már régen, hogy mit tudsz te nekem adni... Virágot! Azt igen! De hogy eszedbe jutna...

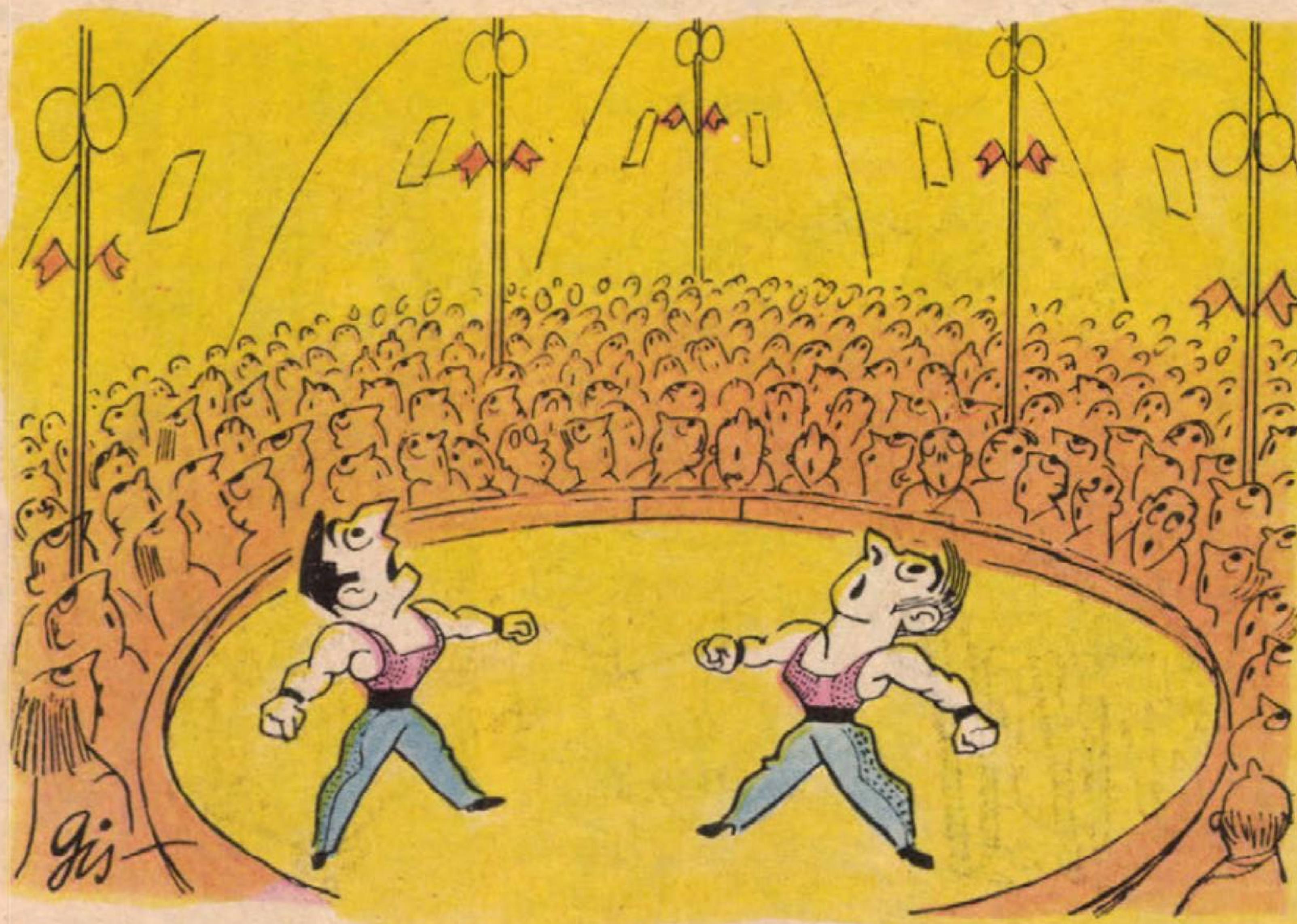
Közben szól a dal, miszerint: „Nem tudok én néked csak virágot adni". Aztán a dialógus során kiderül, hogy a feleség egy bizonyos kávéfajtára vágyik, melyet itt nem említek meg, hogy ingyen reklámot ne csináljak, és magam is a vádlottak padjára kerüljek.

A Főkert beadványában 100 000 forintot követel, mivel véleményük szerint ez a vevők elcsábításának tipikus esete, és ez egy 1923-as törvény szerint szigorúan büntethető. Nyilván úgy képzelik el a dolgot, hogy a reklám elhangzása után mindazok, akik virággal akartak kedveskedni, esküvőre, névnapra vagy netán temetésre, azok valamennyien a közértbe rohantak kávéért. Sőt, az is elképzelhető, hogy az ifjú ara, virág helyett kávéscsomagot szorongat a kezében az anyakönyvvezető előtt; kávét szórnak a filmsztár lábai elé; kávéból fonják a koszorúkat; és természetesen egy csokor illatos kávét ad át az ifjú szerelmes imádottjának.

Hogy ez mennyiben van így, annak eldöntése már a bíróság dolga, ebbe nincs jogom beleszólni. Csupán csak arra akarom felhívni a figyelmet, hogy ez esetben perelni kellene az idézett dal szerzőjét is, mivel a *„csak virágot adni"* kifejezésben a „csak" szócska lekicsinylő és mi más ez, ha nem a legszebb ajándék lejáratása?

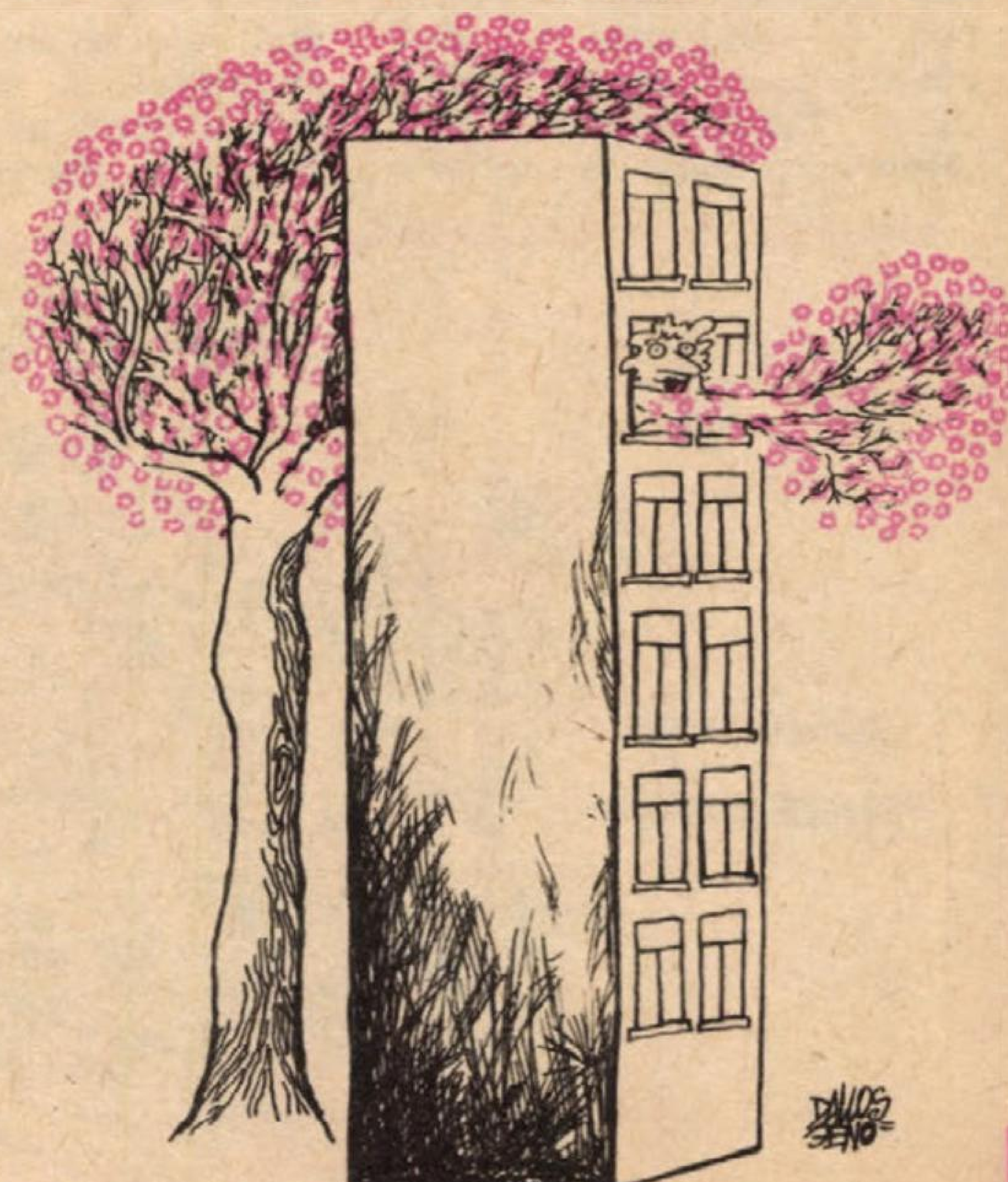
Ö. F.

ARTISTÁK

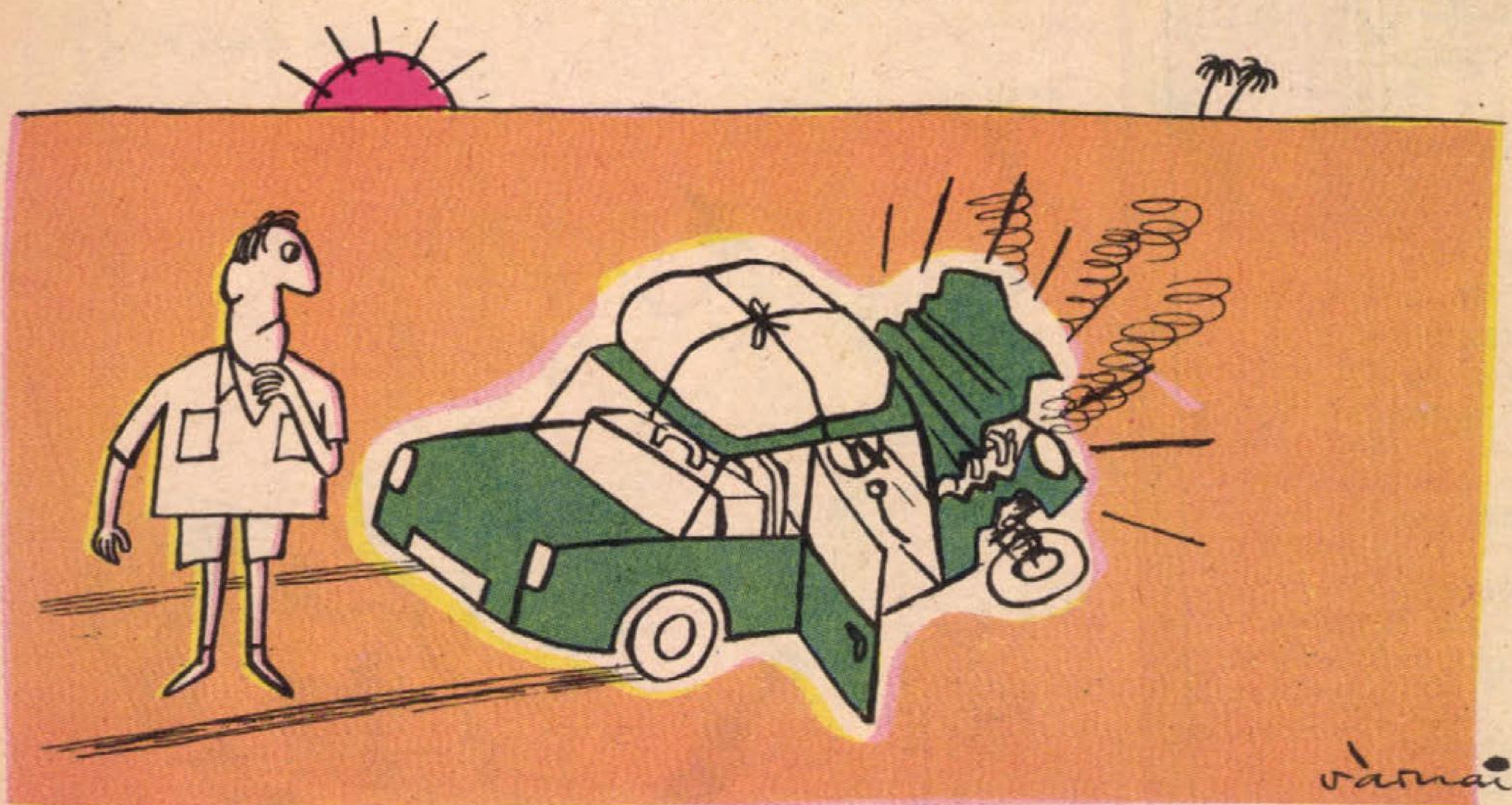

– Még mindig nem látod, hogy hova dobtuk a nőt?...

A TERMÉSZETBARÁT

ABSZOLÚT ROSSZ VEZETŐ

– Minek tudtam én itt nekimenni?

BORÍTÉKOS SORSJEGY

– Újra ellep mindent a szerencse.

AVATÁS

Az üzlet előtt elhelyezett tábla büszkén hirdette:

MA DÉLELŐTT
TÍZ ÓRAKOR
NYÍLIK MEG
A REPREZENTATÍV
„ARANY BORJÚ"
ÉTTEREM.
SZERETETTEL VÁRJUK
AZ IGÉNYES
VENDÉGEKET!

A lehúzott redőny mögött Cseremlyei Zsolt üzletvezető idegesen nézegette az óráját, majd dühösen rászólt a fiatal pincérre:

— Józsi! Tíz perc múlva nyitunk! Nagy esemény ez a kerület életében. Százszor megmondtam, hogy minden asztalra pecsétes, ételnyomokat viselő, cigarettával kiégetett abroszt tegyenek. Ki volt az a tökkelütött, aki a sarokasztalra hófehér abroszt tett?

Néma csend.

— Gondoltam, hogy senki nem meri vállalni. Azonnal cseréljék ki egy ócska, vacak terítőre!

Cseremlyei folytatta ellenőrző körútját. Elégedetten bólintott, amikor megszemlélte a törött szélű, csorba poharakat, tányérokat. Kedvtelve nézegette a rozsdás, agyonsmirglizett evőeszközöket. Azt hiszem, minden rendben — jelentette ki derűsen, majd így folytatta: — Üzletünket úgy reklámoztuk, hogy a kedves vendég naponta harminc főtt étel közül választhat. Mi van készen a konyhán? — kérdezte Mari nénit, a szakácsnőt.

— Csontleves, sertéspörkölt és pásztor-tarhonya. Eszik, nem eszik, nem kapnak mást.

— Helyes. Hideg sörünk van? — nézett Cseremlyei szigorúan a csaposra.

— Szó sincs róla. A fridzsiderbe és a hűtőpultba Jókai összes műveit és az éjjeliőr két flanell hálóingét tettük.

— Pompás! — helyeselt Cseremlyei. — Józsikám, a hangulatlámpákból még üssön ki vagy húsz villanykörtét, és gondoskodjék arról, hogy a mosdóban ne legyen szappan és törülköző. A zongorát kérem lehangolni, a légkondícionáló berendezés, remélem, már csődöt mondott.

— Igenis — mondta alázatosan Józsi.

— Kartársaim! Pontosan tíz óra! Húzzák fel a rollót!

Dübörögve szaladtak fel a redőnyök és Cseremlyei meghatott ünnepélyességgel jelentette:

— A reprezentatív „Arany Borjú" éttermet ezennel megnyitottnak nyilvánítom!

Az új vendéglátóipari létesítmény első vendége egy rokonszenves fiatalember volt, akit Cseremlyei sóval és kenyérrel fogadott, amelynek később elkérte az árát.

— Most nyitották meg ezt az új éttermet és máris ilyen állapotban van? — kérdezte ámuldozva a vendég.

Az üzletvezető fölényesen mosolygott:

— Mindent a vendégekért. Gyakran előfordul nálunk, hogy megnyílik egy étterem elsőosztályú besorolással, aztán fokozatosan leromlik. Mi nem akarjuk, hogy a kedves vendégeinket csalódás érje. Már a nyitás napján olyan mostoha körülményeket biztosítunk, amire csak néhány hónapi üzemeltetés után kerülne sor. Ezt a mostani alacsony színvonalunkat viszont az idők végezetéig tartani tudjuk...

Galambos Szilveszter

1970: BEETHOVEN-ÉV

– Szintén zenész volt!

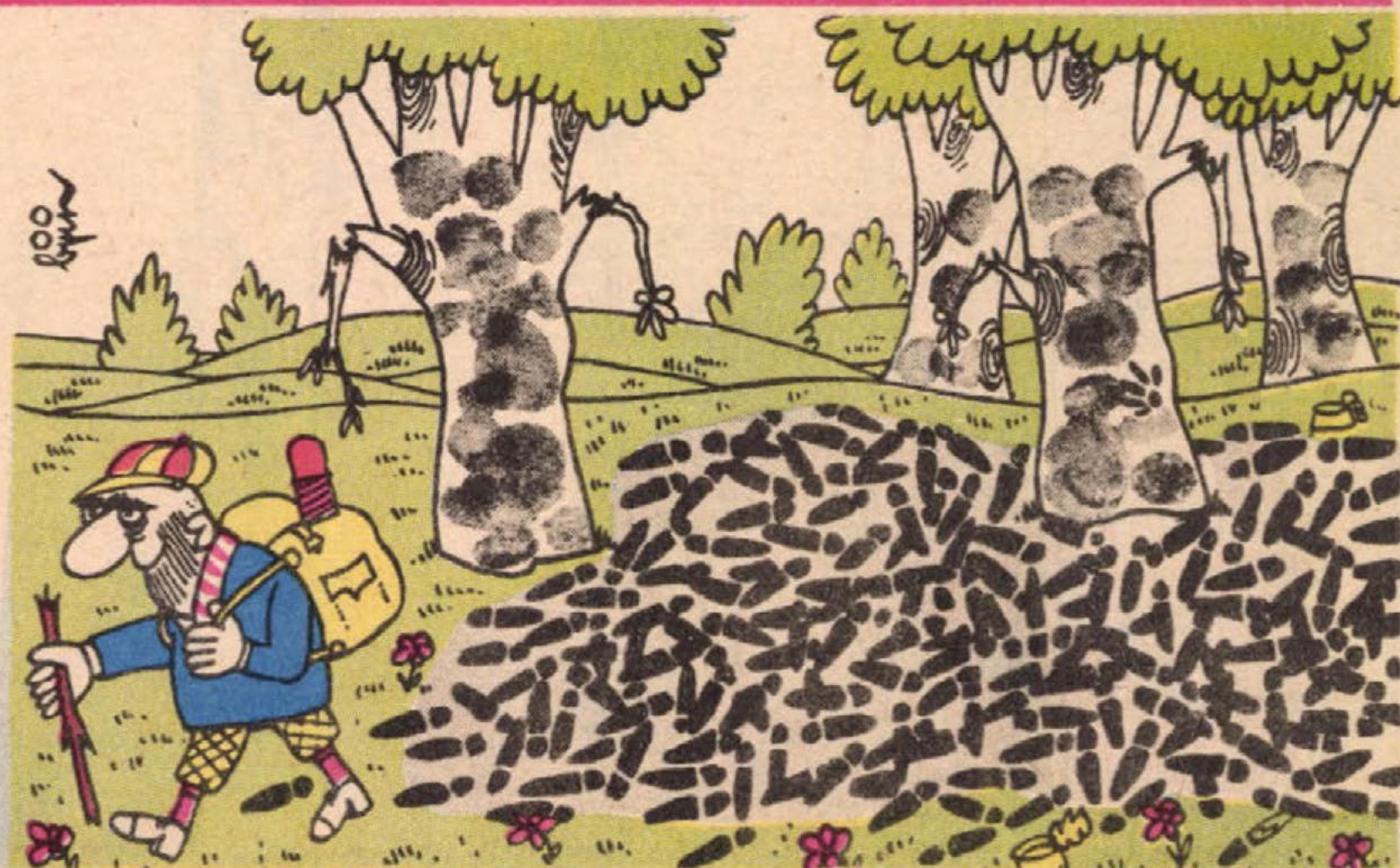
KOLLÉGÁK

ŐSI KÉPEK KÖZÖTT

SZORGALMAS TERMÉSZETJÁRÓ

A VÁNDORMADÁR

– Átmegyek, mert ott húsz fillérrel több órabért fizetnek!

A FELFÚJHATÓ HÖLGY

Leiden hollandiai városkáról azóta sem hallottam, hogy ott ama nevezetes palackot feltalálták, a gimnáziumi tanulók legnagyobb örömére. Ez a leideni palack, mint tetszenek tudni, hengeres kondenzátor, vagyis gyűjti magába az elektromosságot. Tegnap egy külföldi lapból értesültem, hogy a városkában újabb, s az elektromossággal némileg rokon találmány született, mégpedig a felfújható nő. Gyönyörű hajjal, satöbbi. Műanyagból készült. Korszakalkotó találmány.

Ez a nő sohasem tudja magát felfújni, kezdjük itt. Az ismerkedés vele roppant egyszerű, az eladó kibontja, megnézzük, hogy nem hibás-e, aztán egyszer s mindenkorra kifizetünk érte cirka 500 forintot — és passz. Hazavisszük. Nem szól, nem kér pénzt elsején, másodikán, harmadikán ... harmincegyedikén. Néma és szolgálatkész.

Utazásnál mindössze egy jegyet kell vásárolnia a férfiembernek, hiszen a vámőr sem sejtheti, kit rejt a nylontasak az aktatáskában. A szállodában elegendő az egyágyas szoba. Ha nem bírjuk tüdővel, az éjjeli portástól kérünk egy biciklipumpát.

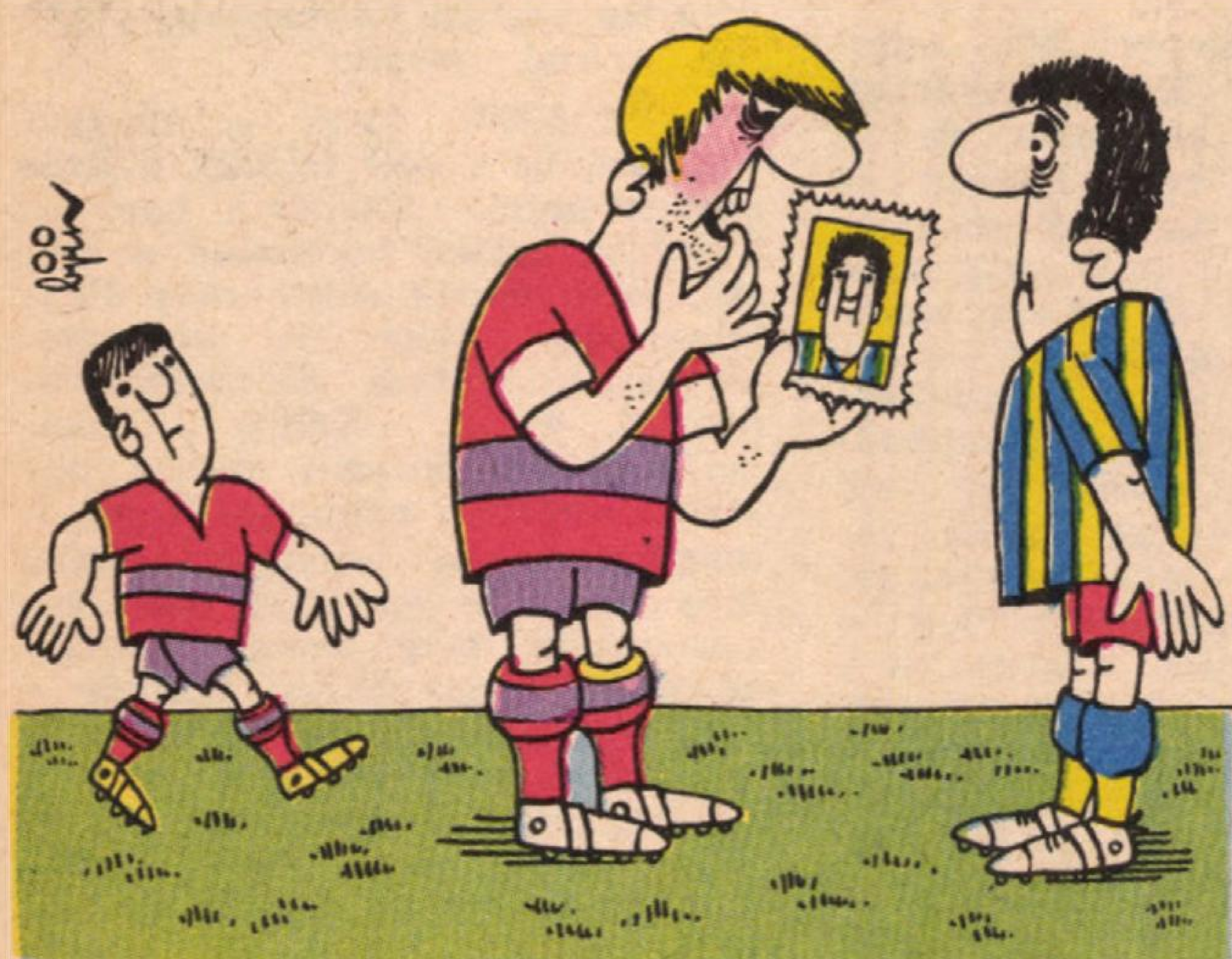
(marthy)

OLASZORSZÁGBAN

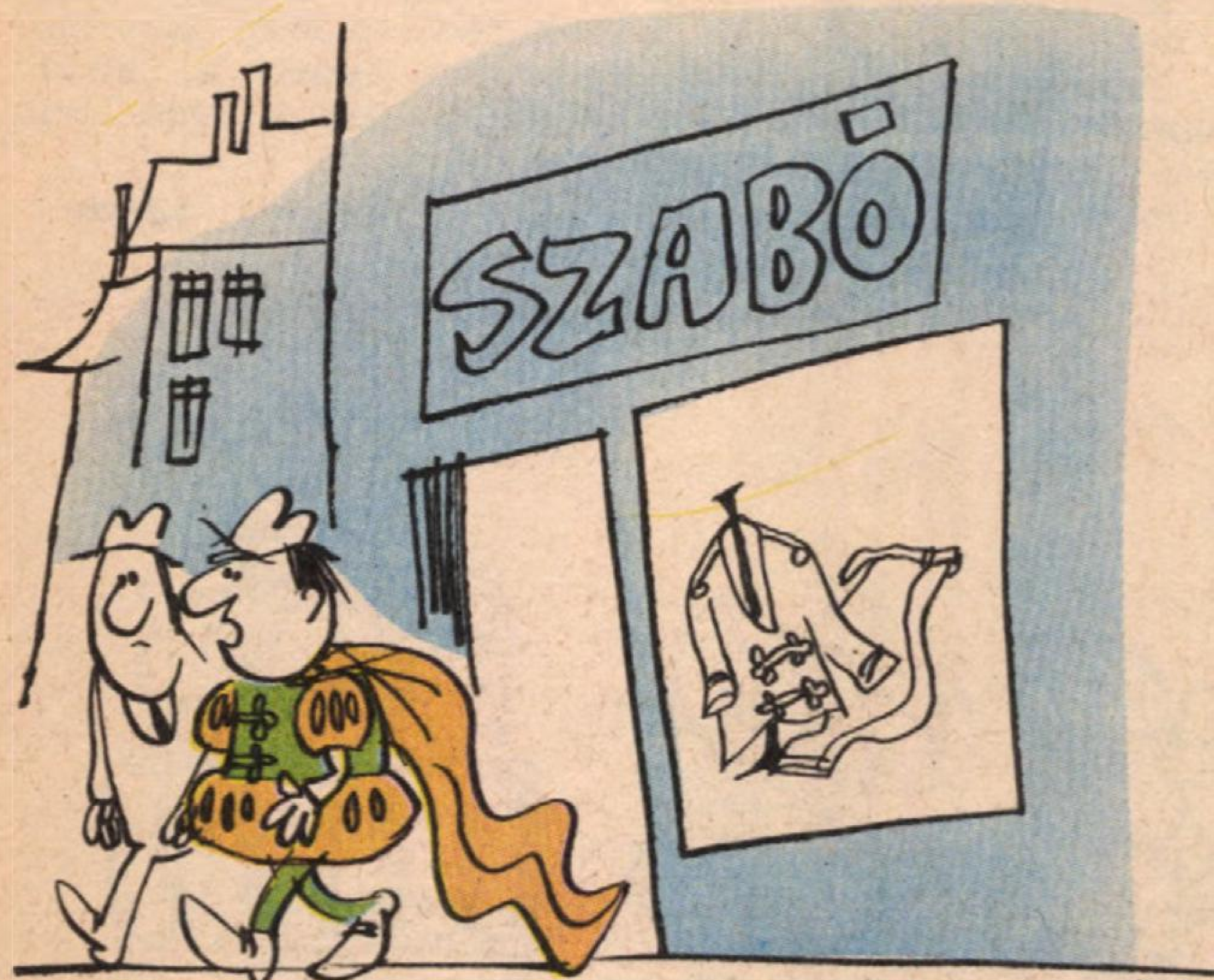
Szenzáció! ... Sztrájkol a sajtó! ...

SZOROS EMBERFOGÁS

– Elnézést, de olyan rossz az arcmemóriám ...

SZAKMAI FEJLŐDÉS

– Kicsit régies a mester ízlése.

Ön mit tenne?

Egészen felajzott a tegnapi tévé-műsor. A legérdekesebb az volt benne, amikor a riporter vagy tucatnyi fizikai és szellemi dolgozótól, öregtől, fiataltól, középkorútól, férfitól, nőtől kérdezte meg: otthagyná-e jelenlegi állását, ahol tanult szakmájában tevékenykedik, ha dupla fizetéssel hívnák máshová?

A megkérdezettek túlnyomó többsége azonnal és a leghatározottabban elutasította ezt az ajánlatot. Nem ingatta meg őket a riporter ismételt kijelentése, miszerint ez teljesen komoly javaslat, fontolják meg. Nem fontolták meg, csak szaporán rázták a fejüket. Ugyan, minő csacskaság, csak nem mennek el dupla fizetésért máshová, amikor itt már tűrhetően megvannak? Kit érdekel az a két-háromezer forintnyi különbség?

Szóval ez nálunk a többség álláspontja. A kétszer annyi fizetéssel kecsegtető elcsábítási kísérletek úgy peregnek le rólunk, mint a falra hányt borsó.

Érdekes viszont, a lapok is gyakran hírt adnak róla, hogy rendkívül nagy nálunk a munkaerővándorlás a fővárosi, sőt a vidéki üzemekben is. Nem ritka az olyan vállalat, gyár, ahol egy év alatt a dolgozók harmincnegyven százaléka is kicserélődik.

Ha ezt a jelenséget összevetjük a televíziós nyilatkozatokkal, máris nyilvánvaló, hogy nálunk nem az anyagiak miatt járkál néhány tízezer ember folyamatosan az egyik munkahelyről a másikra.

Hát akkor miért?

Először A. Béla mintaasztalost kérdezem meg, miért lépett ki az Általános Öntödéből, és vállalt munkát a Pitypang téesz agancsfeldolgozó segédüzemében, holott itt mindössze kétezerhatszáznyolc-

van forinttal keres többet?

— Sajnos — felelete —, nem tehettem másként. Allergiás vagyok a fikuszra. Sajog tőle a térdem. Az Öntöde szerszámraktárában pedig, ahová legalább kéthavonta egyszer be kellett mennem fűrészporért, pont egy fikusz áll az ablakban. Többször is kértem, tegyenek oda petúniát, kökörcsint vagy muskátlit. Nem és nem! Húsz évig valahogy elviseltem, de most már nem bírtam tovább, annyira sajgott a térdem. Miért kockáztassak? Elvégre alig egy-két térde van az embernek ...

B. Cecília adminisztrátor, aki évenként két munkakönyvet fogyaszt:

— Áh, mit számít nálam *esetenként* az a száz-százötven forint, amivel az *új* dolgozónak próbálnak esetenként kedvet csinálni?! Megkeresem én másképp annak sokszorosát is esetenként, ha szükségem van rá. Nem ez a lényeg! Hanem az állandó macera! Tapintatlanok a főnökök. Elrontok egy kimutatást, már kapom a szemrehányást. Elkésem, hiányzom, nem adok postára néhány vacak levelet, újabb lelkifröccsök. Elkezdek kötni egy pulóvert, mire a karöltőhöz érek, már görbe szemmel néznek rám ...

C. Dezső utókalkulátor, két hétnél több időt sehol sem töltött:

— Sportember vagyok, aktívan focizom. Sajnos, a legtöbb helyen nemcsak hogy nincs gombfoci-szakosztály, de ha meg akarom alakítani, nem kapok megfelelő erkölcsi támogatást. Így hát most itt kínlódom, műanyag gombokat préselek ennél a maszeknál havi ötért, legalább mégis gombok között élhetek.

Úgy vélem, a felsorolt példák elegendő alapul szolgálnak országos érvényű tanulság levonására.

A szerszámraktárakban ne legyen fikusz, a hivatalokban ne legyen macera, mindenütt meg kell alakítani a gombfoci szakosztályt.

Lehet, hogy még van néhány apróság, ami a munkaerővándorlásnál közrejátszik.

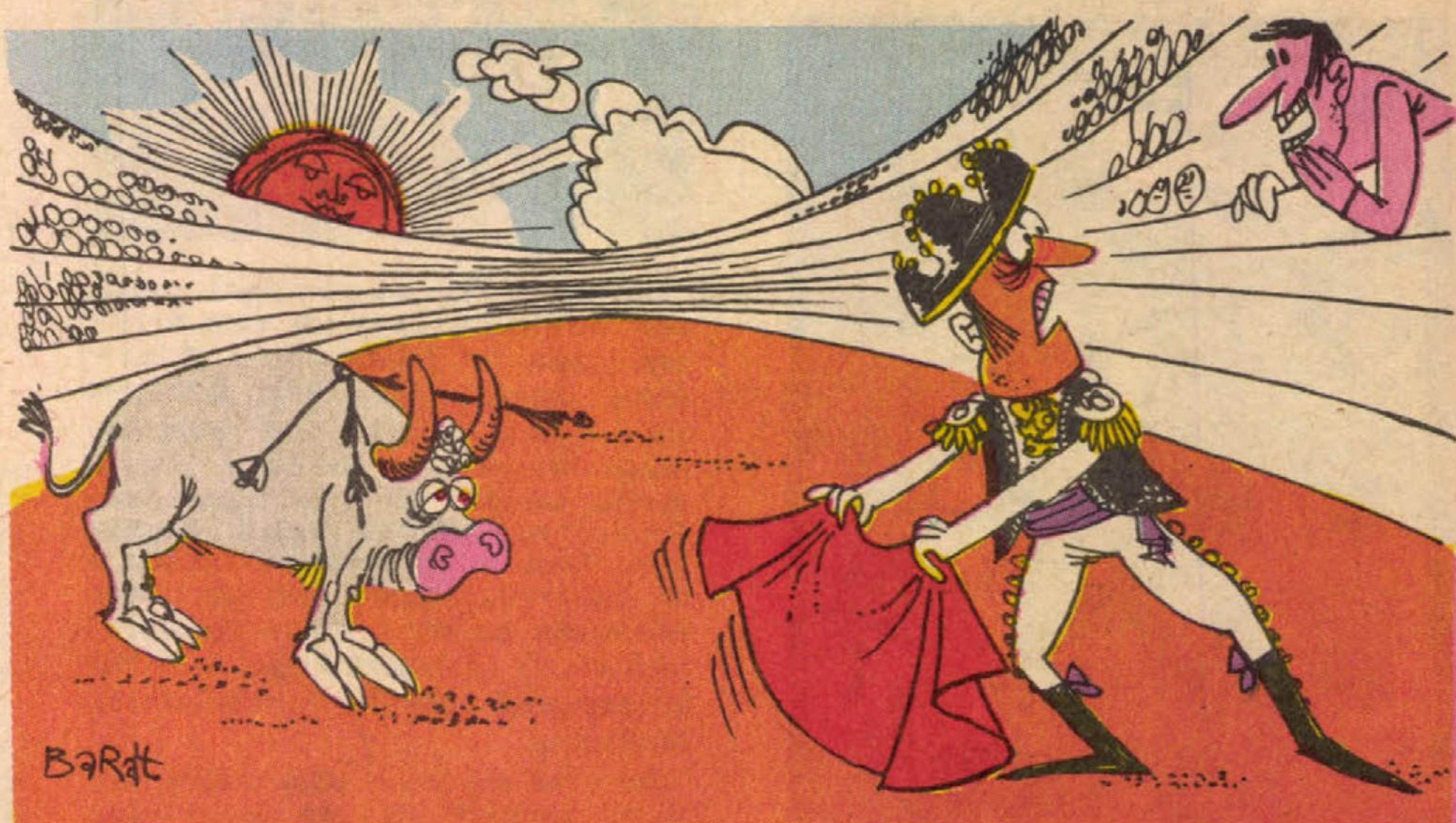
De a nagyobb fizetés semmiképp.

Kürti András

FŐ AZ ERKÖLCS

ISMERI A KRESZT

– Miért ácsorog ez a bika?
– Megvárja, amíg zöld lesz.

HUMORÜGYBEN PÉCSI SÁNDORNÁL

Dél felé jár az idő, mégis álmosan fogad. — Ne haragudj, de hajnalban feküdtem le — mondja szabadkozva, miközben elfojt egy ásítást.

— Rádiózás, televízió?

— Nem. Restauráltam — kacsint az ismert „pécsi" stílusban, elkapja csuklómat, vonszol magával, s közben beszél: — Tudod, ezt nem lehet abbahagyni.

Fedős levesestálat tesz elém. Mutasd meg, hol van megragasztva! Gyerekkoromból még emlékszem hasonlóra.

— Külső felvételen, valahol a Tiszántúlon, egy padlás mélyén találtam darabokban. Semmi különös, nem nagy érték, közönséges fajansz, de ha elképzeled, hogy másfél száz évvel ezelőtt, talán éppen ebben az órában, a majsztram uram felesége fölemelte ezt a tetőt, és az asztal körül ülők orrát megcsapta az ínycsiklandó illat...

És eljátssza a tálalás jelenetét és én érzem az ínycsiklandó illatot, és látom a majsztramnét... Majd látom a díszesen faragott pipájából pöfékelő gazduramat és a görbe kardját forgató kuruc vitézt.

Pécsi Sándor műgyűjtő, de nem a katalógusok értékmutatója szerint keresgél, hanem egyéni szimatjával és ízlésével válogatja a tárgyakat.

— Lehet, hogy a normális emberek számára érthetetlen, amikor én cipelem az ócskavasat, babusgatom a törött cserepeket, de számomra sokszoros boldogság, vagyis — és hatalmas ujjain számolja: Egy — amikor meglátom őt kettő — amikor meggusztálom közelebbről, három — amikor megalkuszom rá négy — amikor hazaviszem. Öt — amikor rendbehozom, megpucoválom, ragasztgatom, restaurálom, hat — amikor a helyére teszem és ...hét — amikor mutogatom.

— Számomra megtisztelő, hogy részese lehetek ennek a hetedik boldogságodnak, de őszintén bevallom, nem tudok kellő áhítattal figyelni mindaddig, amíg nem mondod el a nagy kezedről szóló legendának igaz történetét.

— Nem mese ez gyermek! — nevet és elém feszíti lapát tenyerét. — Negyvenhatban, huszonnégy éves fejjel jelentkeztem Várkonyi Művész Színházában. Nem volt szüksége új színészre, de addig erősködtem, amíg meghallgatott. Akkoriban Miskolcon játszottam, egy szezonban negyvenkilenc szerepet. Ezek közül a legmodernebbet, a Liliom Ficsúrját mutattam be. A szövegre nem emlékeztem jól, inkább csak halandzsáztam, s ujjaim között egy ceruzavéggel jeleztem a cigarettát. Várkonyi nem túl lelkesen hallgatott, de egyszer csak rámerevedett tekintete a kezemre: „Ez az!" — mondta a mellette ülő Apáthinak. Így kaptam meg első pesti szerepemet, Anouilh Eurydikéjének színigazgatóját, akinek a szerzői utasítás szerint nagy kezén hatalmas gyűrű csillog.

— Tehát ez a pesti indulásod története. Most azonban egy sztorit kérek az én gyűjteményem számára.

— Pataki diák voltam, hatodik gimnazista. Moziba akartam menni, az esti előadásra, de az szigorúan tilos volt. Bajuszt és szakállt ragasztottam hát magamnak. Nem is volt baj, amíg sötét volt a moziban. — Mikor azonban fölgyulladt a villany — nevet emlékezőn —, a mellettem ülő tanár úr nagyon gyanakodva nézett rám. Aztán úgy tett, mintha összetévesztett volna valakivel. Máig is hálás vagyok neki. Ugyanis azóta tudom, hogy a maszk nem minden. Hiszen azt a szőrzetet nem kisebb ember készítette, mint Dobozy borbélymester uram, aki a városban forgató Harry Baurnak Bulba Tarasz maszkját alkotta.

— Apropó, Bulba Tarasz! Ha jól tudom, nemrég jártál a hazájában.

— Igen. Leningrádban forgattuk a koprodukciós Liszt-filmet.

Olyan szuggesztíven meséli élményeit, hogy elfelejtek jegyezni. Kifutunk az időből, a Rádióba kell mennie, de miközben bekap néhány falatot, lediktálja azt a versikét, amit Ferihegyen írt egy kislány emlékkönyvébe. (A köd miatt 16 óra hosszat várakoztak a repülő indulására) Íme:

Kuncsorgok
a pesti
repcsi-
restiben.
Ferihegyen,
Tűkön ülve,
forró aggyal,
hideg sörrel
kancsal rímeket írva.
Bocsássa meg, Elvíra!

— Ha szabad kérdeznem, gyakran szoktál verselni?

— Nyugtasd meg a magyar költőket, nem kell félniük a konkurenciámtól. Általában harminc évenként csókol homlokon a múzsa, tehát ennek előtte még diákkoromban. Akkor is kényszerhelyzetben voltam. Zárthelyi dolgozatot írtunk „Kell-e a vakáció?" címen. Szívem szerint egy szóval intéztem volna el: Naná. A magyartanárom azonban aligha érte volna be ennyivel, hát összehordtam hetet-havat. Éreztem azonban, hogy csupa közhely a szövegem, valami jó idézet kellett volna a végére, mert az öreg azt szerette. Persze, semmi nem jutott az eszembe. Saját kútfejemhez fordultam hát, s így fejeztem be a dolgozatot: „...hogy koszorús költőnket idézzem:

Miként a vándornak forró nap hevében
Fának hűs árnya nyújt megenyhülést,
Úgy a gondolkodó, teremtő elmének
Új alkotni tudást ád a pihenés."

A tanár elfogadta. A nagy tudású, művelt férfi nyilván zavarban volt, hogy nem ismeri a „klasszikus" költőt. Avagy volt humorérzéke.

Sólyom László

JÓGA

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
KIVEL SZERETNÉNEK TALÁLKOZNI?

Pusztai Pál:

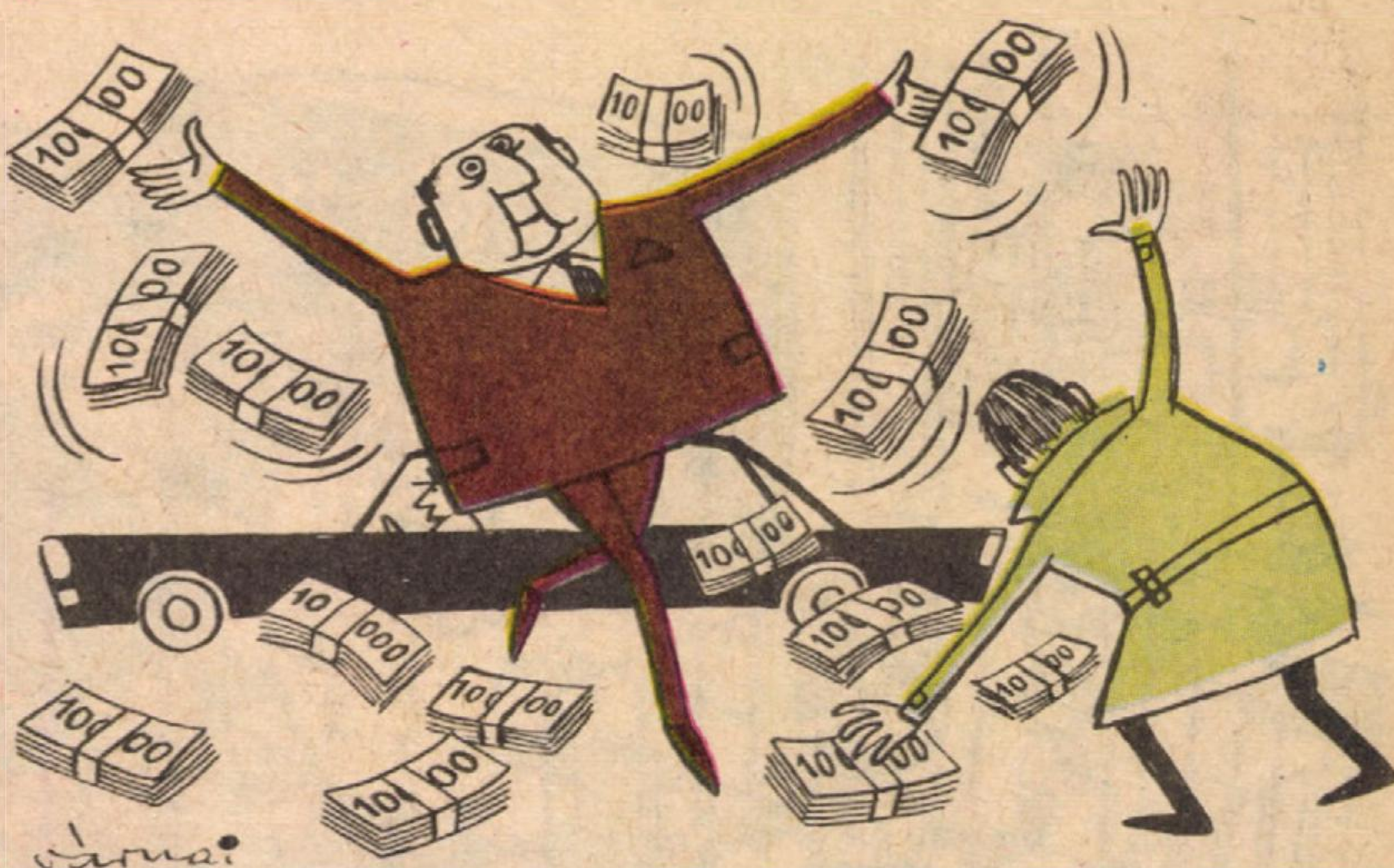

– Bárkivel, Hawaiiban.

Császár Tamás:

– Egy elégedett fiatalemberrel . . .

Várnai György:

– Egy milliomossal, amikor az éppen megcsömörlik a vagyontól.

Balázs-Piri Balázs:

– Shakespeare-rel, mert imádom a rémes történeteket . . .

Szűr-Szabó József:

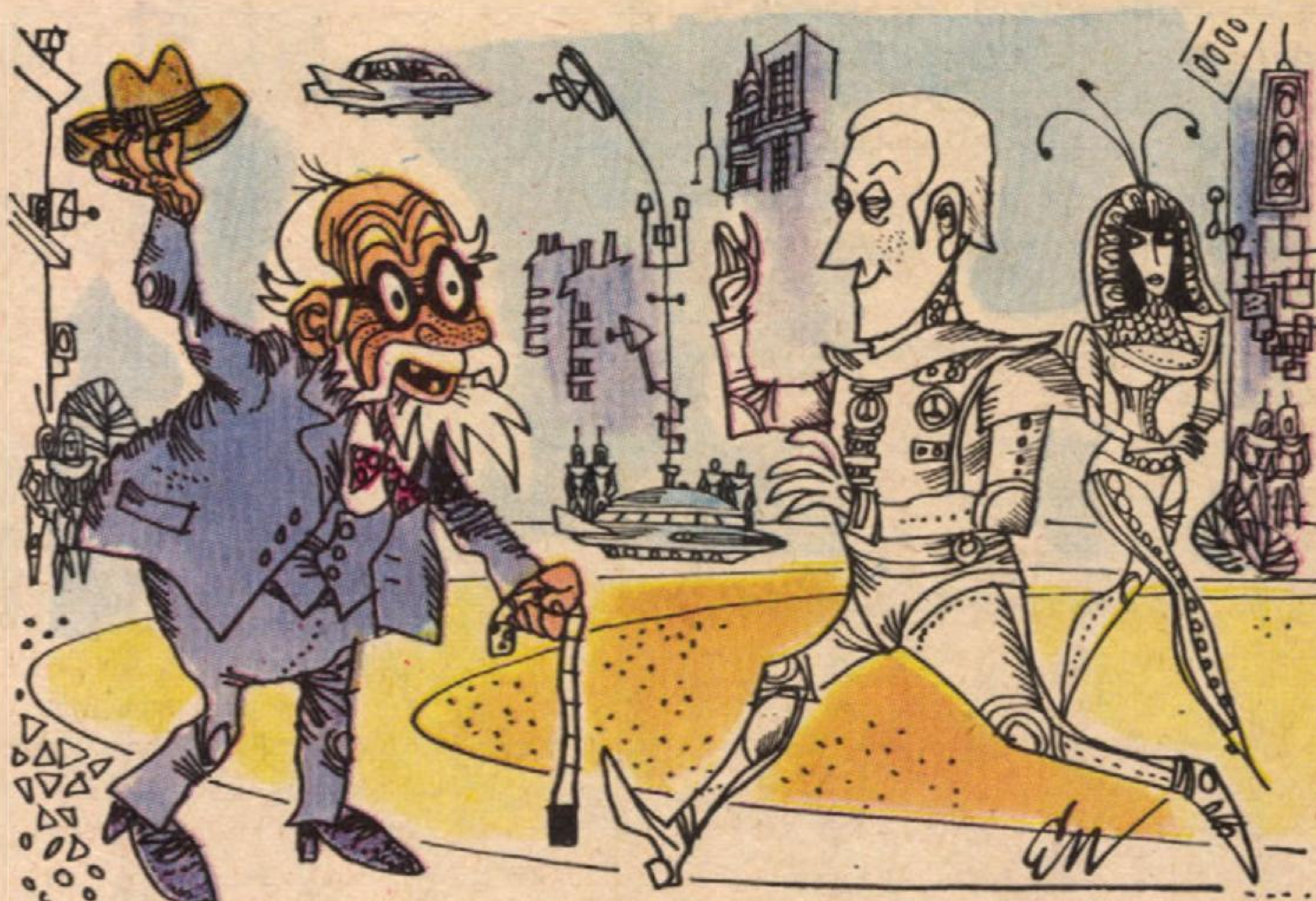

– Egy Metró-építővel, akit kitüntettek az új, észak–déli vonal felavatásán!

Erdei Sándor:

– Onassisszal, hogy egy százast kérjek tőle elsejéig.

Endrődi István:

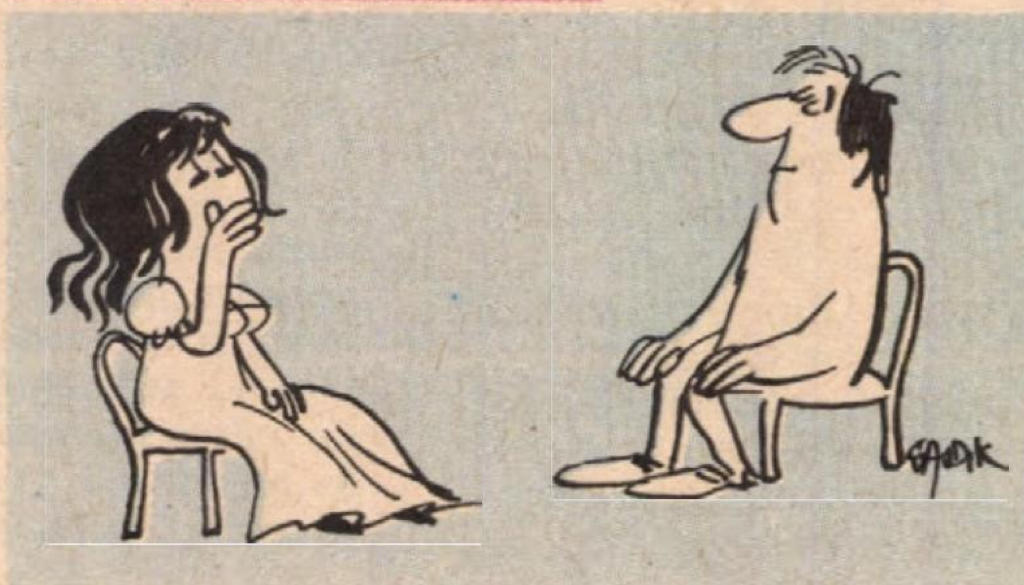
– Akárkivel, de ötven év múlva!

Fülöp György:

– Fortunával.

Sajdik Ferenc:

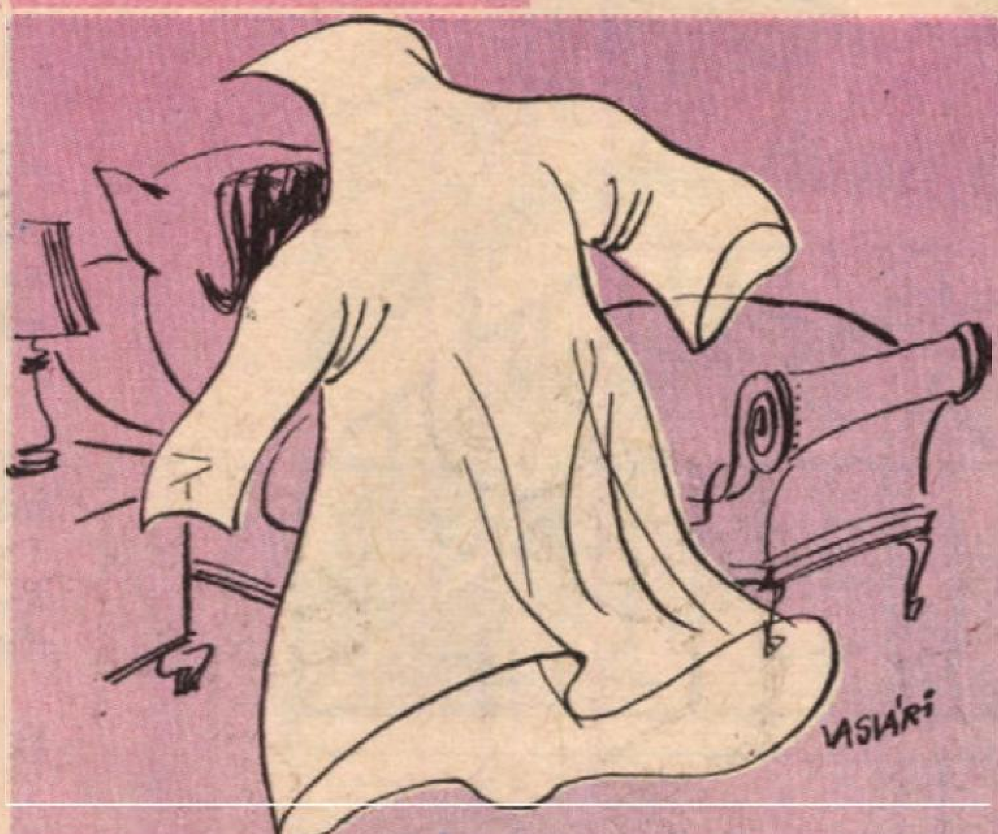
– A portici némával. Olyan jól elbeszélgetnénk . . .

Barát József:

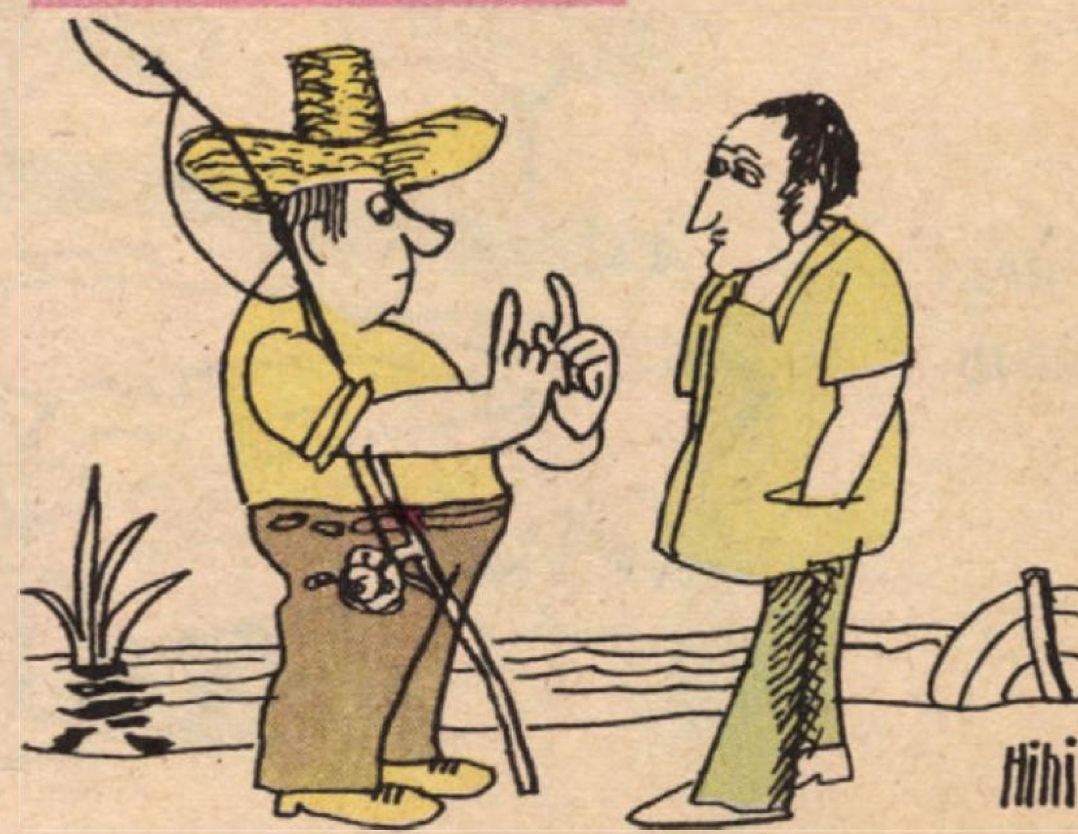
– A nevüket tudom, de a címüket, sajnos, nem.

Vasvári Anna:

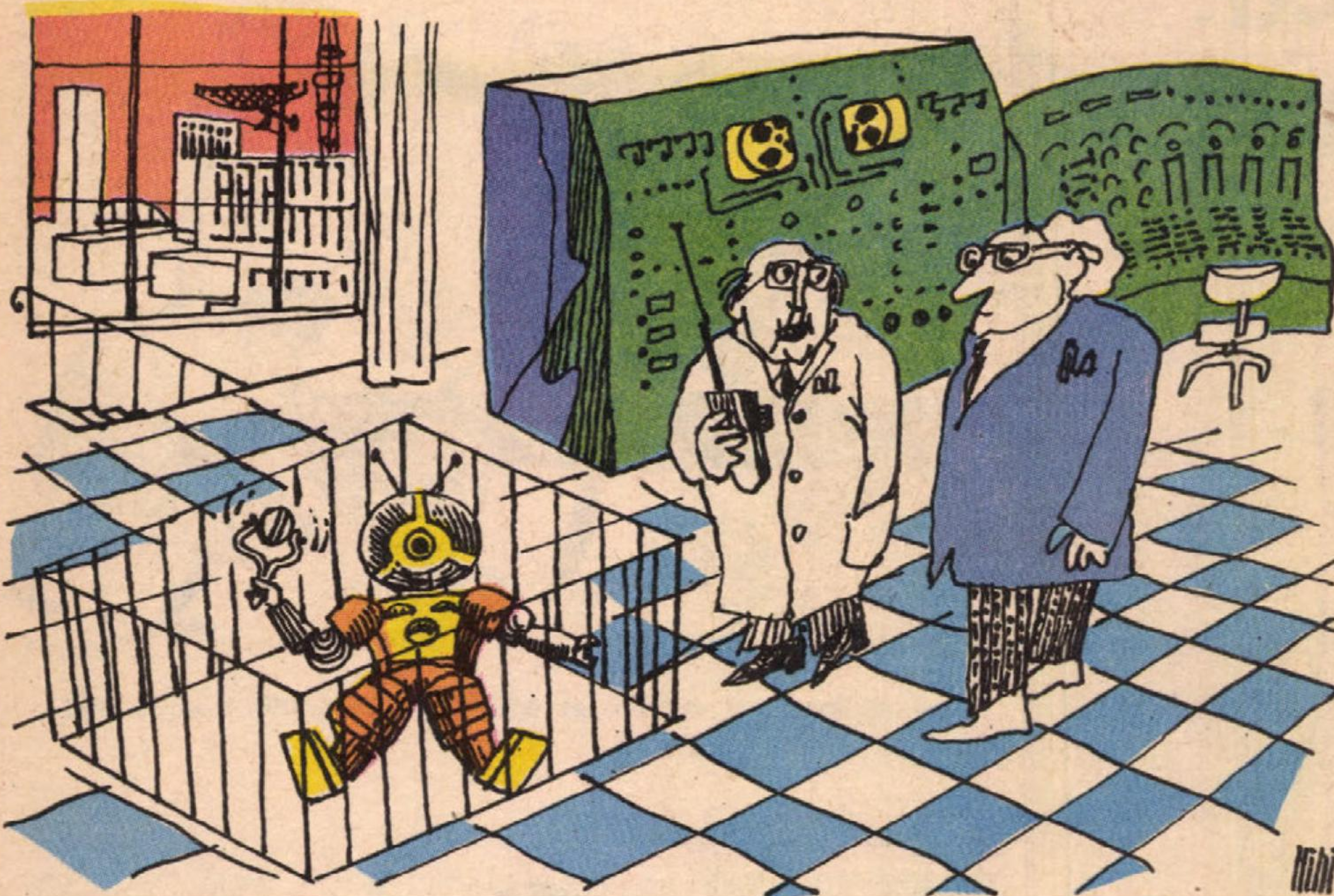
– Y szellemével, de még él.

Hegedűs István:

– Egy őszinte horgásszal.

ROBOT – MADE IN HUNGARY

– Mindent az elején kell kezdeni!

A BÁTOR CHURCHILL

Néhai Winston Churchillre sok mindent lehetett mondani, csak azt nem, hogy gyáva volt.

Legbátrabb cselekedetét viszont alig ismeri a nyilvánosság, s csak most vált ismertté — Harold Wilson, brit miniszterelnök jóvoltából.

Chequers-ben, a brit miniszterelnök nyári lakhelyén többek között egy Rubens-kép is található. A kép az oroszlán és az egér ismert meséjének egy jelenetét ábrázolja, amikor az egér éppen rágja az oroszlánt fogva tartó kötelet. Churchill sokáig nézegette a képet, majd kijelentette, hogy alig lehet látni az egeret. Churchill, aki szabad óráiban festegetett, elővette festőkészletét és egy kicsit utánafestette az egeret, hogy jobban lehessen látni.

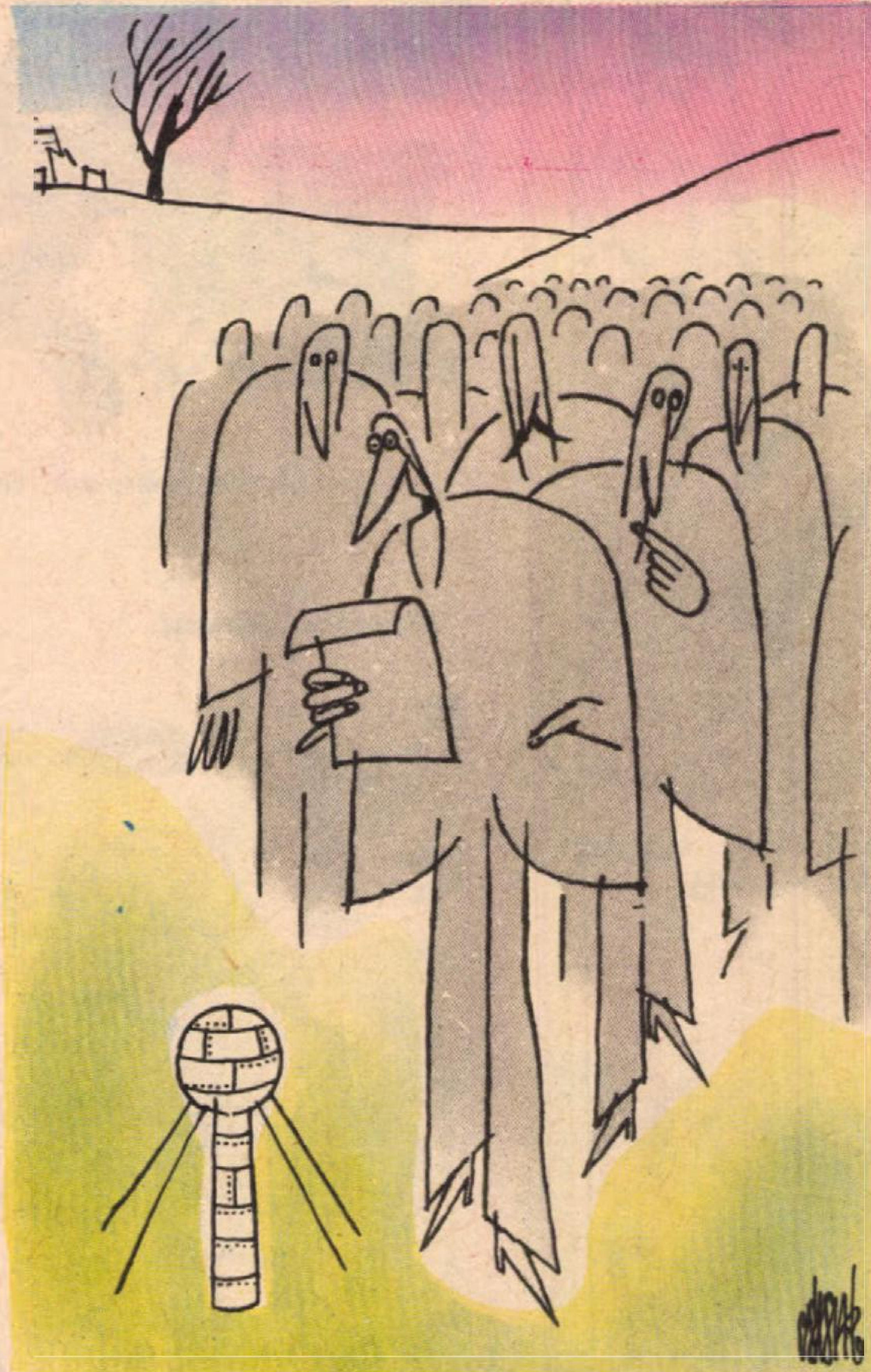
Sir Winston Churchill kijavította Rubenst!

Megkérdezték Wilsontól, hogy ő vajon merészelne-e kijavítani egy Rubens-képet. A válasz:

— Még egy Churchill-képet sem!!

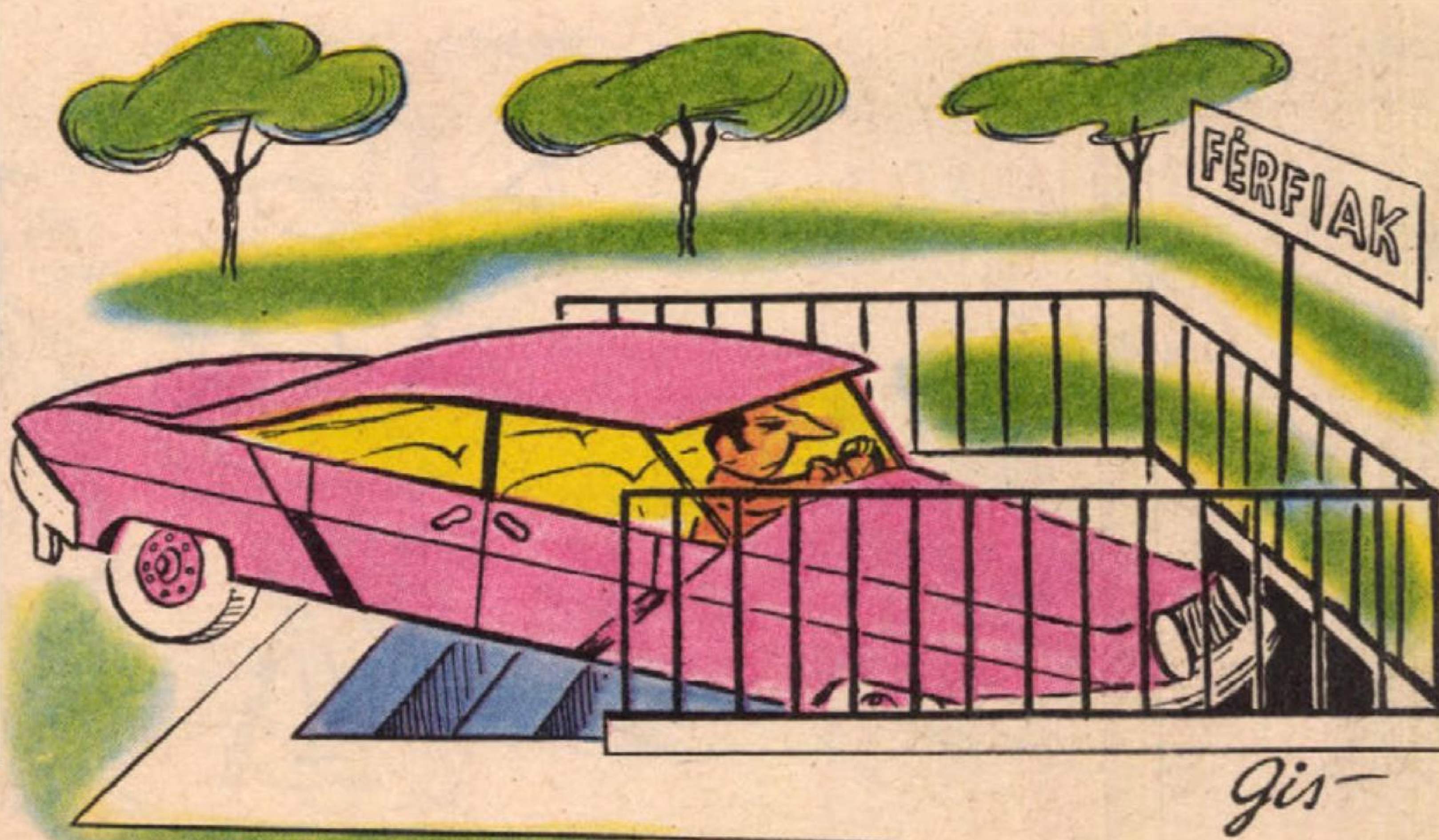

TÖRPEVÍZMŰ-AVATÁS

– Csak ennyire futotta.

A NAGY MENŐ

FECSKEFÉSZEK

– Bocsánat, édes Csüri naccsád...
Kézcsók. Mért oly bús kegyed?
És mért e baljós nagy csend?
Az est oly langy és kellemes,
talán cseveghetnénk egyet...

– Képzelje, Csiki úr, mi van!
Elment a kicsi kis uram...
Egy ág csúcsán csücsül...

– Ugyan!

– Untig csavarg, s csak csűr-csavar,
a jó ég tudja, mit akar...

– Csak fecseg, csacsog a csalfa,
és magácskát csak csalja!

– Ó, hát mást mit is hihetek!
Vajon, most kinek csicsereg?...
De nem vagyok kicsi gyerek,
ki kicsiségért pityereg...

– Én jól látok! Én figyelek!
És kimondom kereken most ám:
bár kecses a Csüri, de ocsmány,
csélcsap csavargó, hűtelen!
Ó, ha ön... Ha engem... Istenem...
Kis szöcskeszecskát nem parancsol?
Vagy ezt a tücsköt? Kis legyet?
Csodás, csecse csöppség kegyed,
és mocskos, csúf vércse legyek,
ha tüstént el nem csábítom!...
A Csüri meg én? Hát bizony...

– Ő csinos, így hát csintalan.
Elvégre nem varrhatom magam
hozzá, hogy a csúf csőcselék
locsogjon: ni a Csüriék
fészkiből a mocsok kicsorg,
a nőcske untig csak vicsorg,
a Csüri meg mint kis csibe,
oly ici-pici kicsire
kucorítja össze már magát.

– Nahát...

– Tudom: ön is egy jó madár!
Csürinél Csiki se dicsőbb!
Két Don Juan, ki frakkba jár
nappal is! A kaland után!

– Úgy, tán...

– Egy szót se! Csapongó csibészek
mind! A tavasztól részeg
ficsúrok. A jó kis fészek
s a csepp menyecske hiába vár...

– (Így áll a bál?...)
Hát nem szabad esengenem?
S így összebújni, csendbe, nem?...
És megcsókolnom e csepp kacsót...
nincs csudásb csuda, csak a csók...
csupa csuda és csáb a föld,
csendes kis esőcske csöpörg...
s majd csillognak a csillagok...
az mind teérted csillog ott...
és téged esd ez édes est...
ó, csöpp szívecském, el ne vesd...

Nem is felel? Jó, elmegyek.
Megcsalt nő és elfeledett!
És naccsád mindezt némán tűri?
Nem felel? Nem szól? Csepp kegyet...
Kézcsók... Bocsánat... Jön a Csüri!...

*

Már itt is van. Belibben, nejének csókocskát s jó ízű kis bagarat hoz, estére megtért a kedves fészekbe, elegáns, karcsú fecskeférjecske, s az asszonykára ráteríti a frakkot:

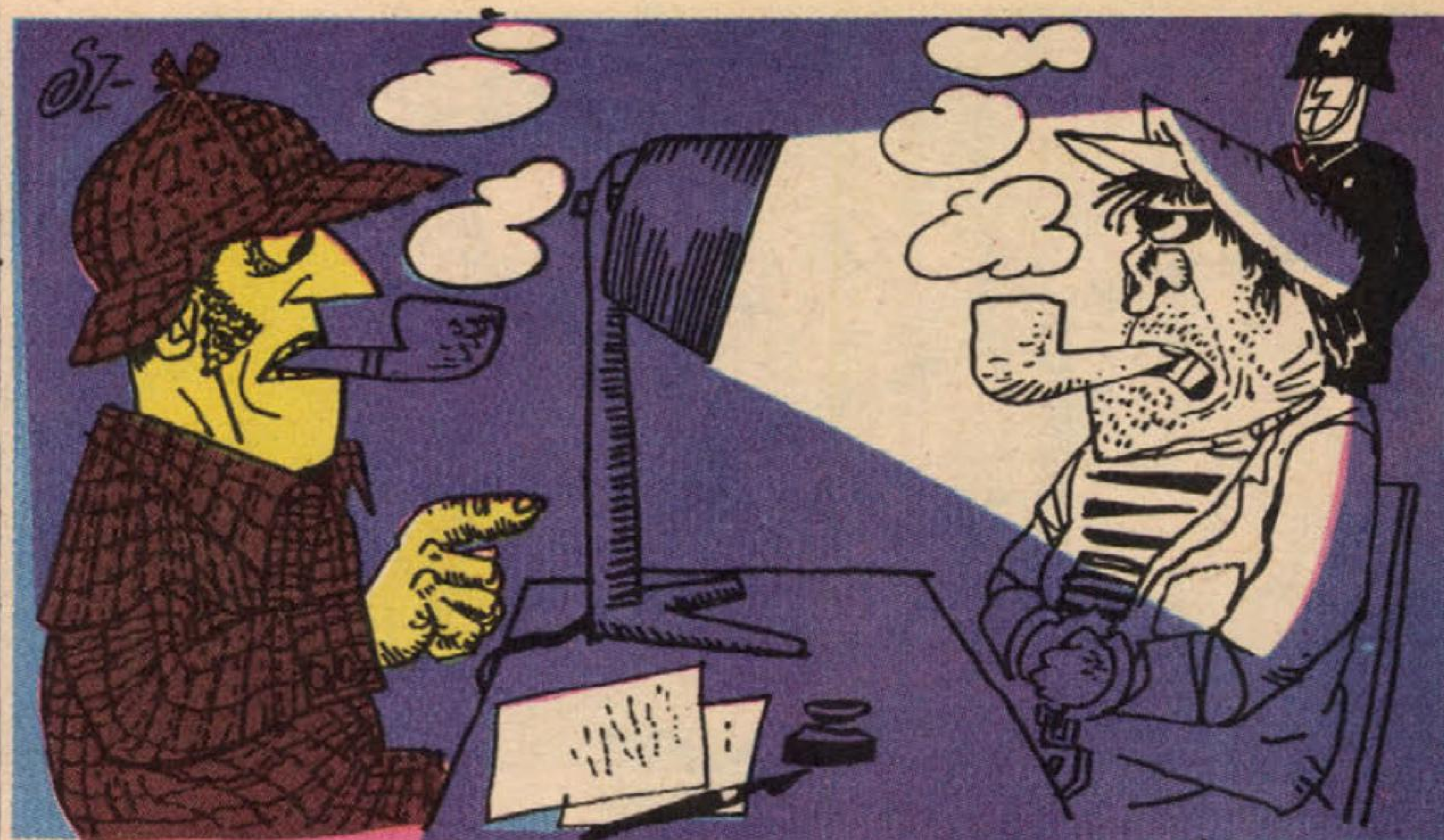
– Nocsak... kicsim... csöppecskét...
húzd össze kicsit, szívecském magad...

És hozzásimul a nő. Ne fecsegj, fecske.
Csitt. Csönd. Este van. Este...

És minden alszik az eresz alatt.

György Ferenc

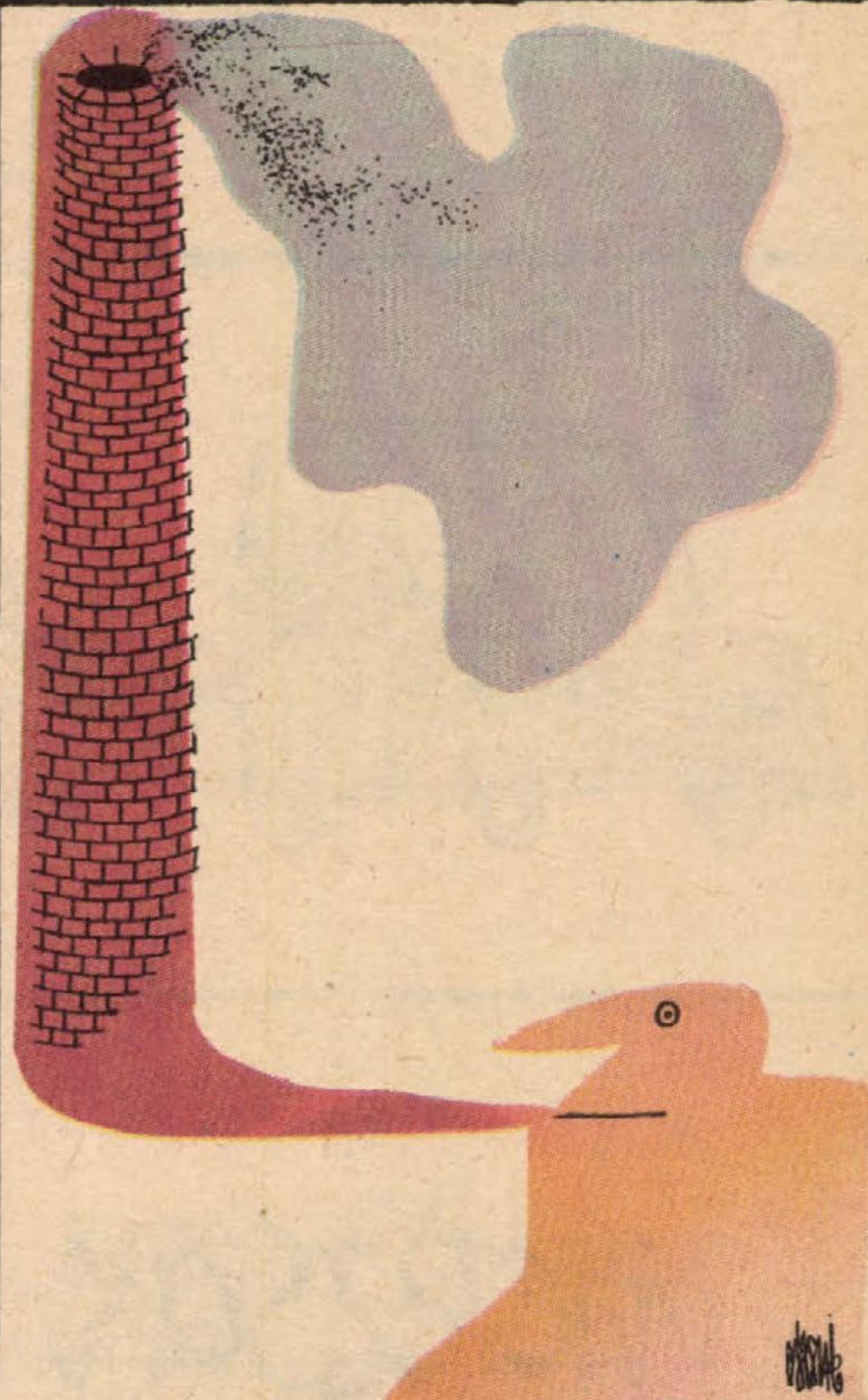

pipa

VÁRNAI, SZŰR-SZABÓ, FÜLÖP, PUSZTAI, CSÁSZÁR, SAJDIK, BALÁZS-PIRI, HEGEDŰS

1

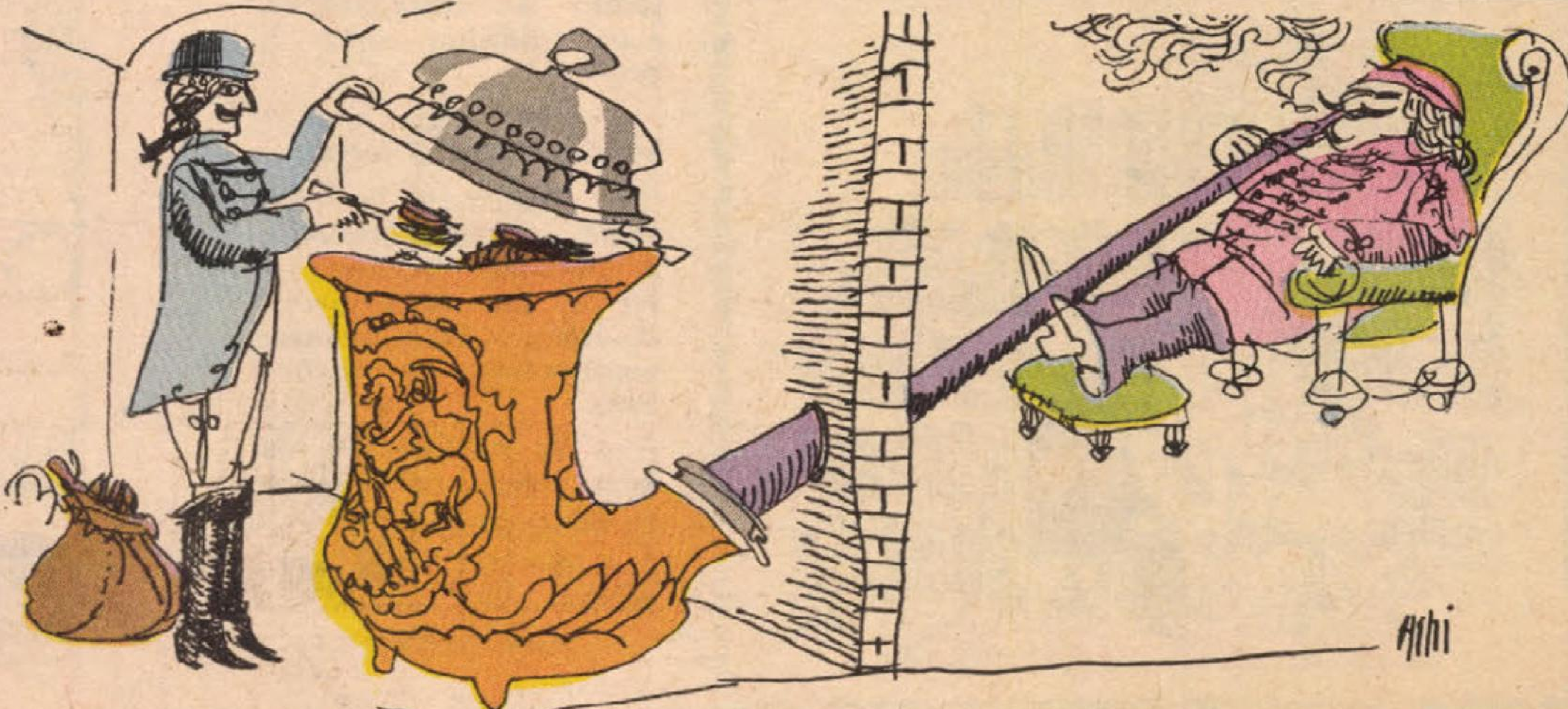

2

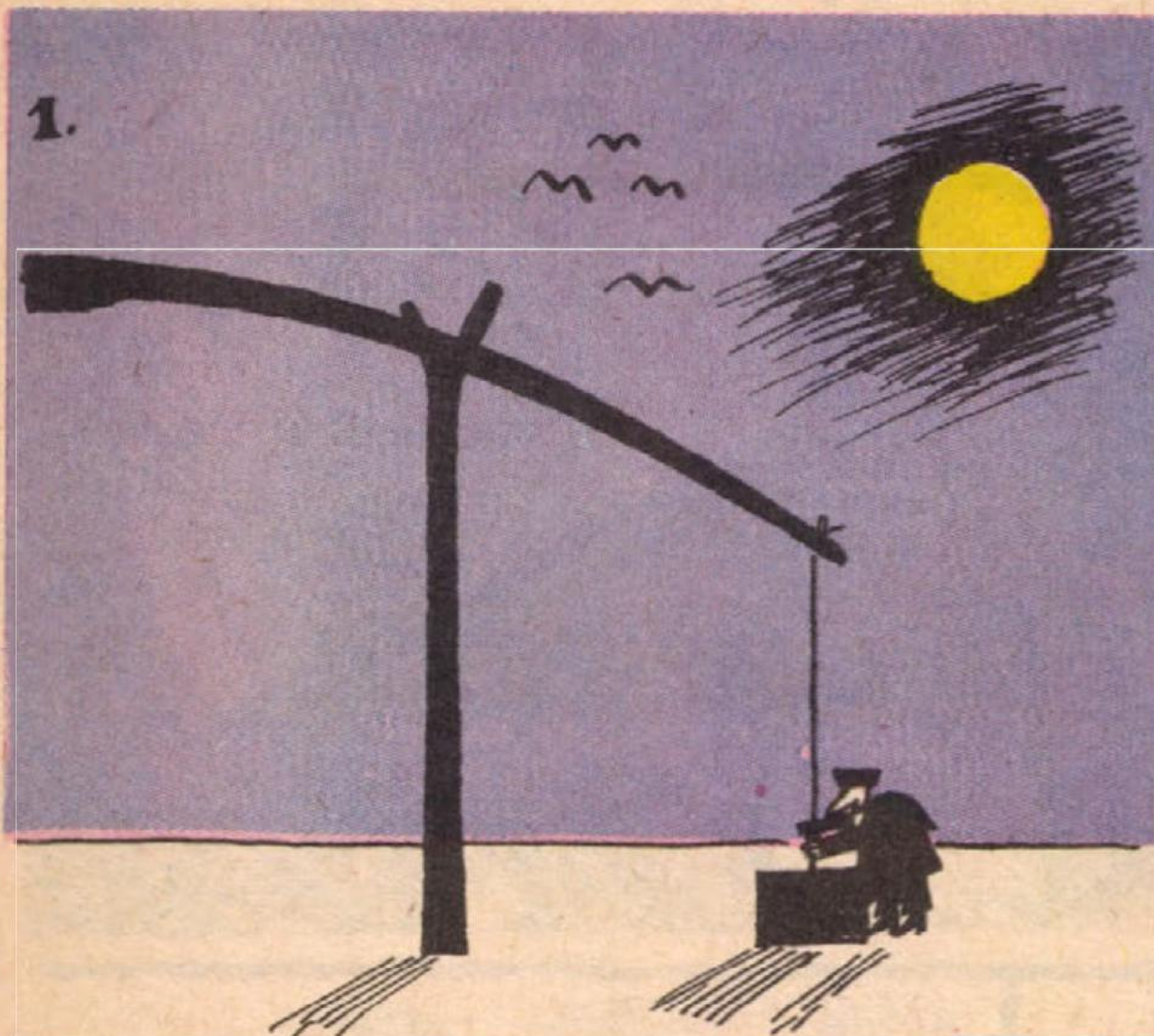

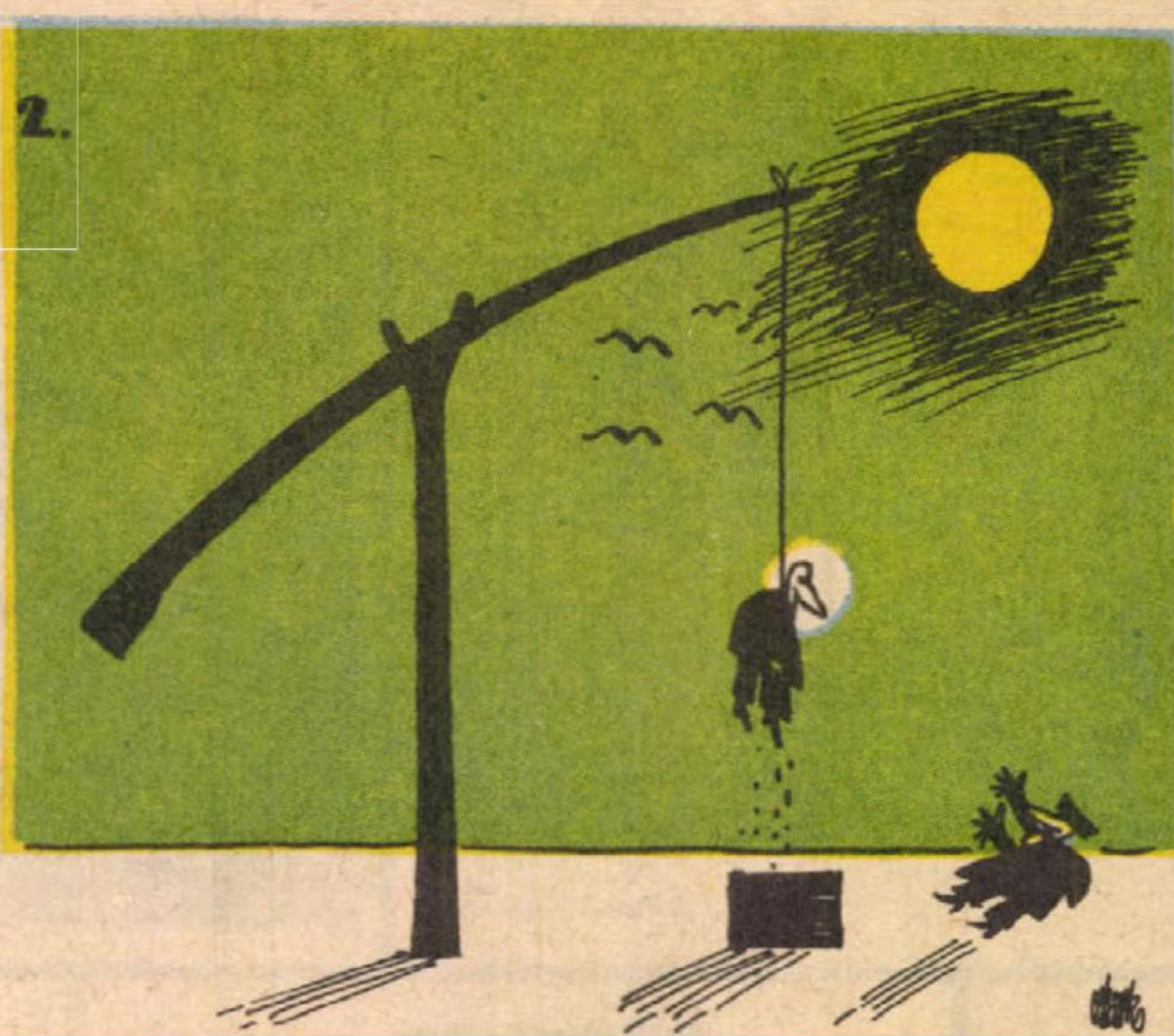
3

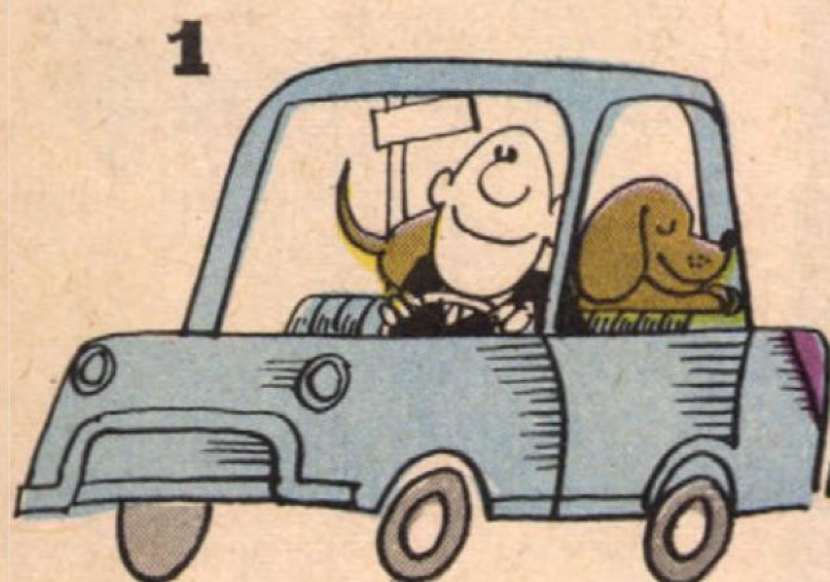

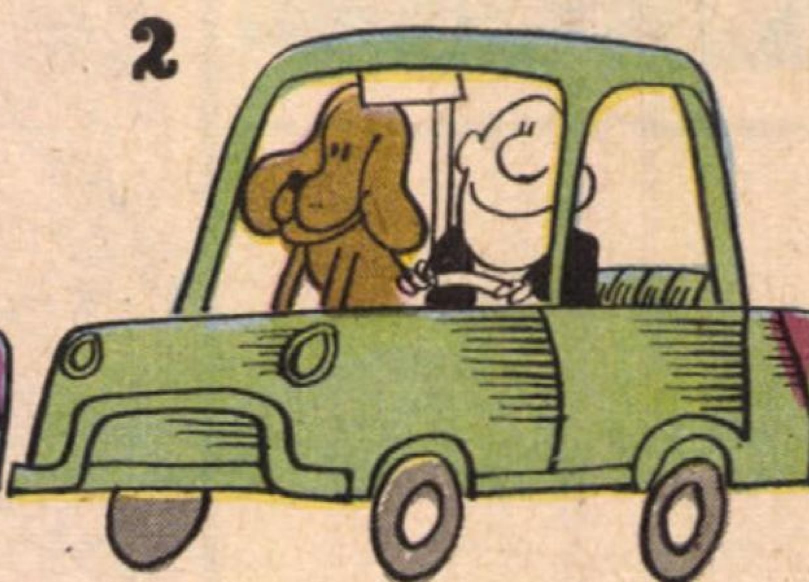
KRIMI

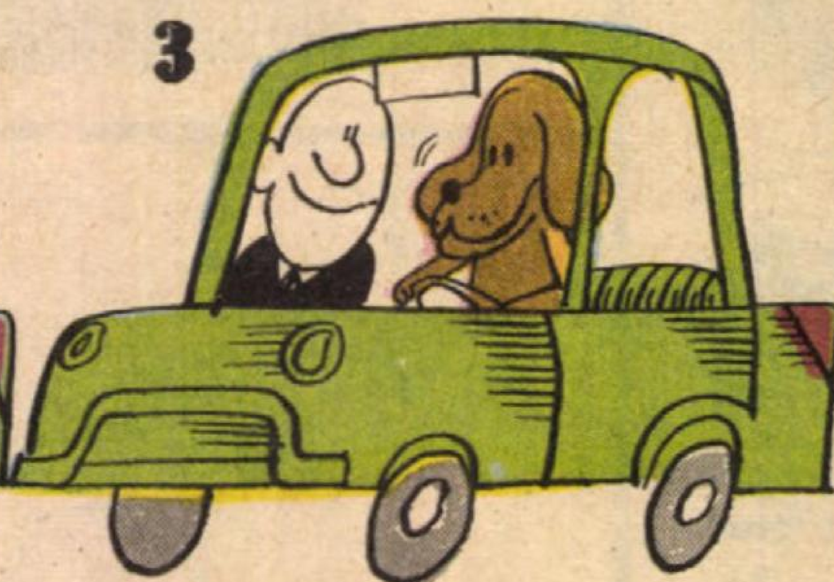

KUTYAKULTUSZ

Fejlődés.

MORZSÁK

VESE

A művészklub egyik asztalánál baráti beszélgetés folyik. Egyik operaénekesünk lép az asztalhoz:

— Szabad leülni?

— Tessék! — szól egy színész. — Ha nem énekelsz . . .

*

FEJLŐDÉSTAN

Egykor az állat leszállt a fáról — és emberré lett. Ma az ember felszáll a villamosra — és állattá változik.

*

BARÁTNŐK

Két barátnő találkozik.

— Honnan ilyen sietve?

— Kozmetikusnál voltam!

— És nem ért rá? . . .

GONOSZKODÁS

Az eszpresszó sarokasztalánál egy színdarab kéziratára hajolva tárgyal egyik színházunk rendezője, díszlettervezője, dramaturgja és a szerző is.

Egy másik színház művésze vidám mosolylyal közeledik az asztalhoz. A dramaturg kérlelően szól:

— Ne haragudj, de zavarnál, ha ideülnél. Új darabunkon dolgozunk!

— Kérlek, kérlek! Már itt se vagyok. Nem akarok megakadályozni egy bukást!

*

PRESSZÓBAN

A vendég véletlenül lelöki a vizespoharat, ezer szilánkra törik. A pincér:

— Nem baj, kedves vendég, csak 6 forint.

— Hogyhogy hat forint? — méltatlankodik a „kedves” vendég. — Itt a szomszéd üvegüzletben kettőötvenért megveszem, és idehozom.

— Ne haragudjék, de nem lehet. Ez ugyanis speciális pohár.

— Mi az, hogy speciális?

— Törhetetlen!

Erdődy Kálmán

A KEDVENC

-IDIÓTA

TÜCSÖK és BOGÁR

Szerkesztőségünk postájából, munkatársaink magángyűjteményéből bogarásztuk ki ennek az összeállításnak az anyagát.

Szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat a jövőben is beküldenek hozzánk olvasóink. Az érdekes, mulatságos „leleteket" ezeken a hasábokon rendszeresen közszemlére tesszük majd, népes olvasótáborunk lelki épülésére. A legszebb „példányok" beküldőit díjazni is fogjuk.

JÓ ÍZLÉS – 1970

NYAKKENDŐ KÉSZITŐ KISI

(Beküldte: Bánréti Zoltán, Budapest)

Mannhardt Endréné
hordozható
Bp.VII.

Egyik kedves olvasónk ezzel a címzéssel kapja a rádió-díjnyugtát. Némileg zavarban van, mint írja, mert nem tudja eldönteni, hogy ez bók vagy...?

MEGLEPŐ TÁBLÁK MOSONMAGYARÓVÁR HATÁRÁBAN

(Beküldte: Karácsony András, Mosonmagyaróvár)

KEVESEBB A BALESET
Ki a hibás?
A HVDSZ VIZSGÁLATA

Mi is izgatottan várjuk, hogy a vizsgálat kiderítse: ki a felelős a kevesebb balesetért?

Aztán majd, ha eldob,
Elkerget magától,
Berúgva táncolok
Szerelem barától...

Viaskodva küzdök,
S birkózom vadul...
Még azt sem bánom, ha
Én maradok alul...

Azt a költeményt, amelyből ez a nyolc sor való, egy étteremben vásároltam, magától a költőnőtől, aki asztalról asztalra járva terjesztette a kultúrát. Ugye, megérte a két forintot?

(Porscht Frigyes, Budapest)

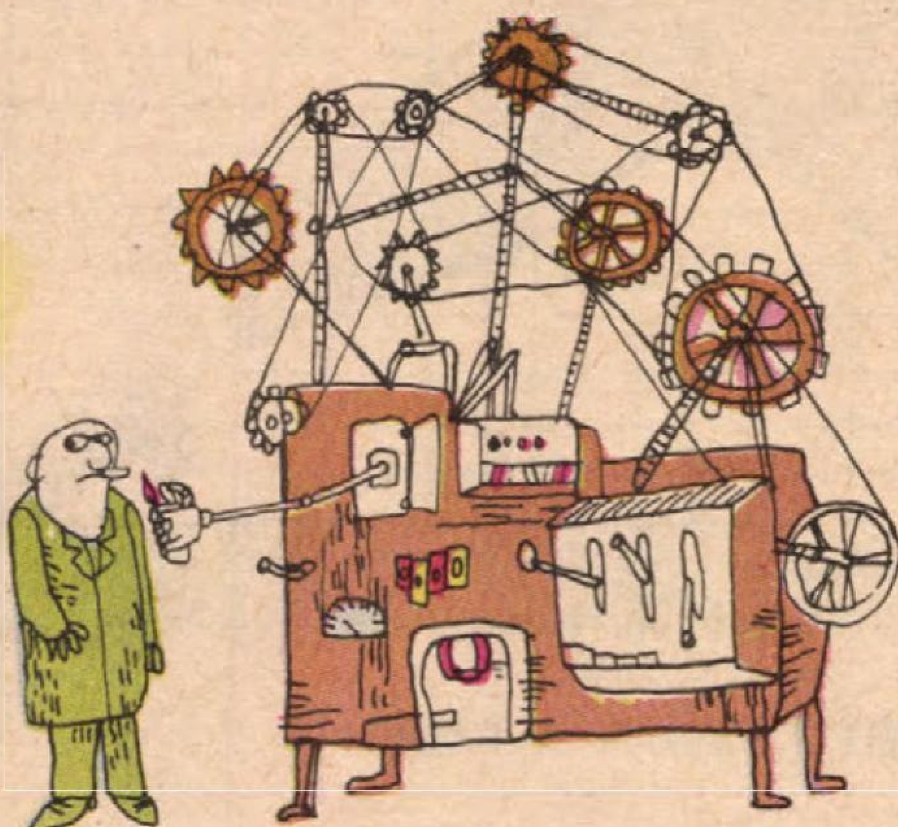
30-án, szombaton 16 órakor: DIÁK KLUB

Mi a szerelem? Erkölcsösség, erkölcstelenség

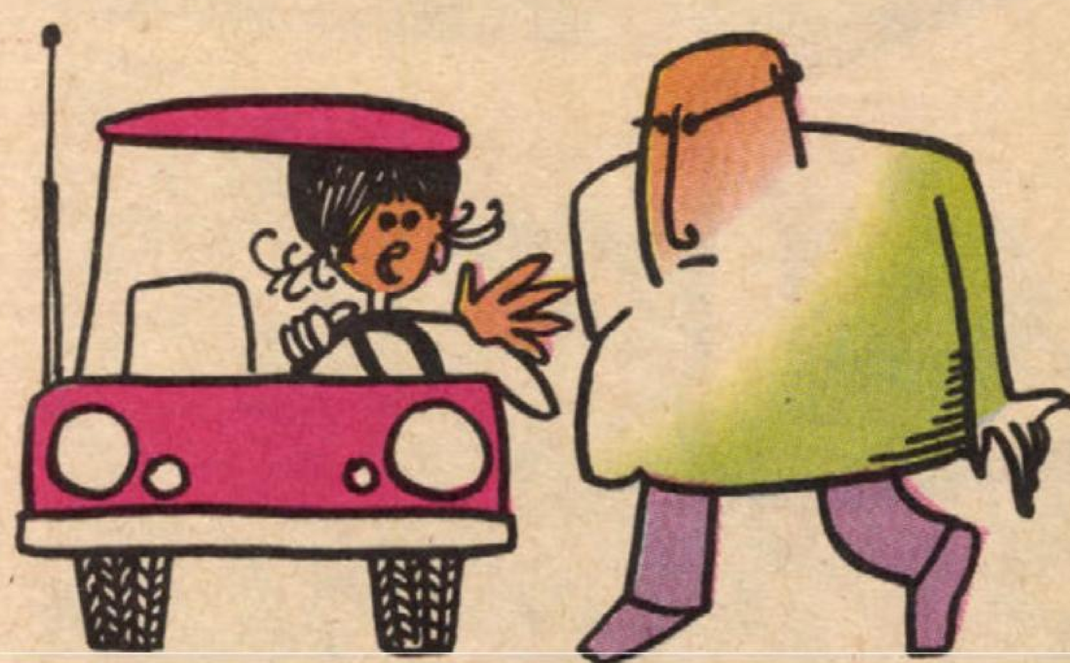
Az előadás után kötetlen szórakozás!

Egy aggódó szülő kérdése: Ugye, azért nem teljesen kötetlen...?!

A VEZÉR ÖNGYÚJTÓJA

MINI-TAXI

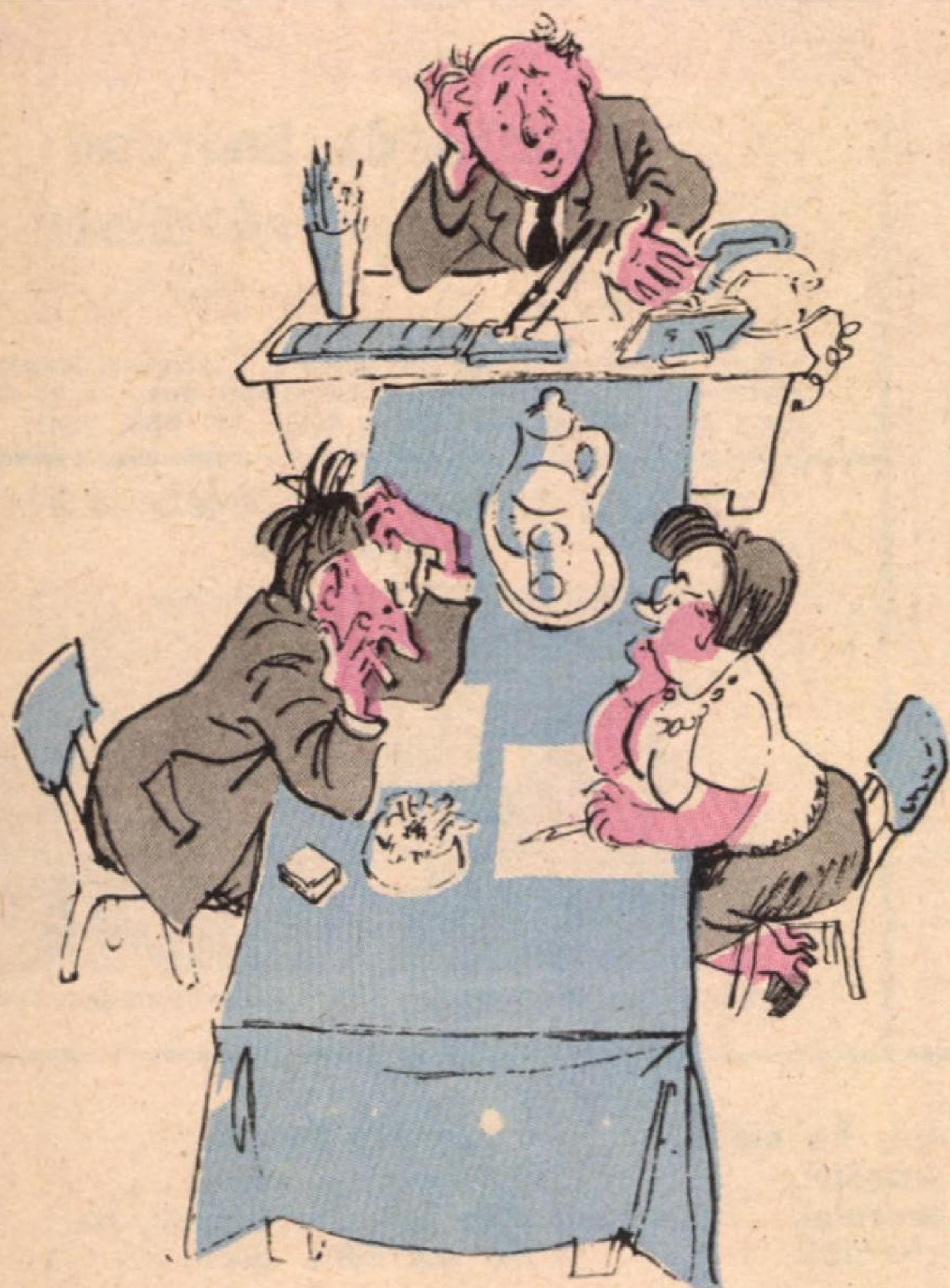

– Sajnos, csak kétszerre tudom elvinni!

TÁRSASHÁZ-ÉPÍTKEZÉS

IMPORT HUMOR

– Azt már eldöntöttük, hogy ki kapja a prémiumot, csak még azt nem tudjuk, hogy miért...

(A moszkvai „Krokodil"-ból)

MENTŐKUTYA

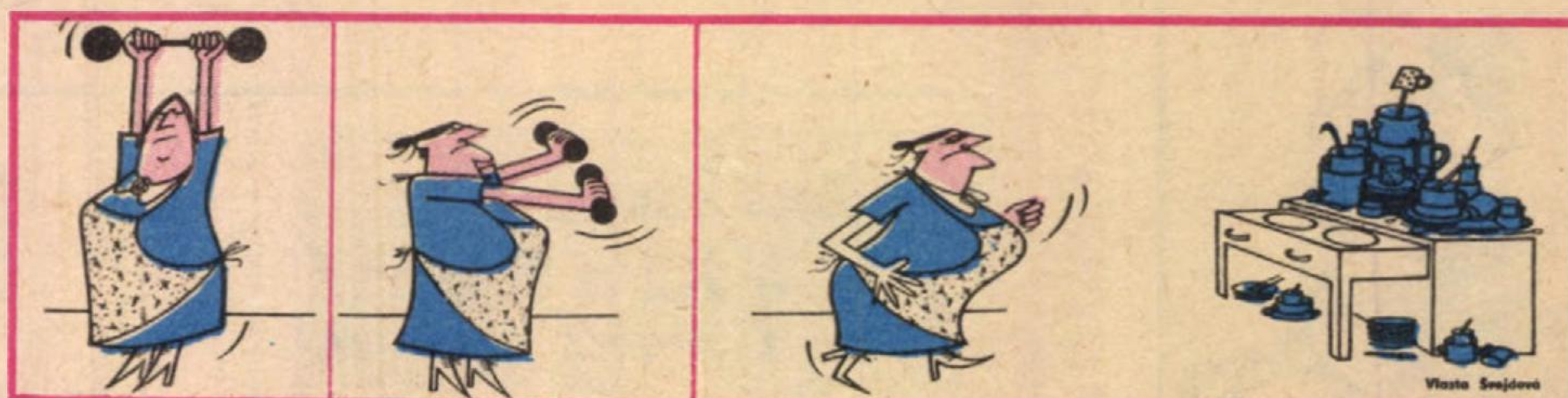
(A „New Yorker"-ből)

VIKEND

(Az „Ici Paris"-ból)

FELKÉSZÜLÉS

(A prágai „Dikobraz"-ból)

ROMAIN GARY ÉS A VÁLÁS

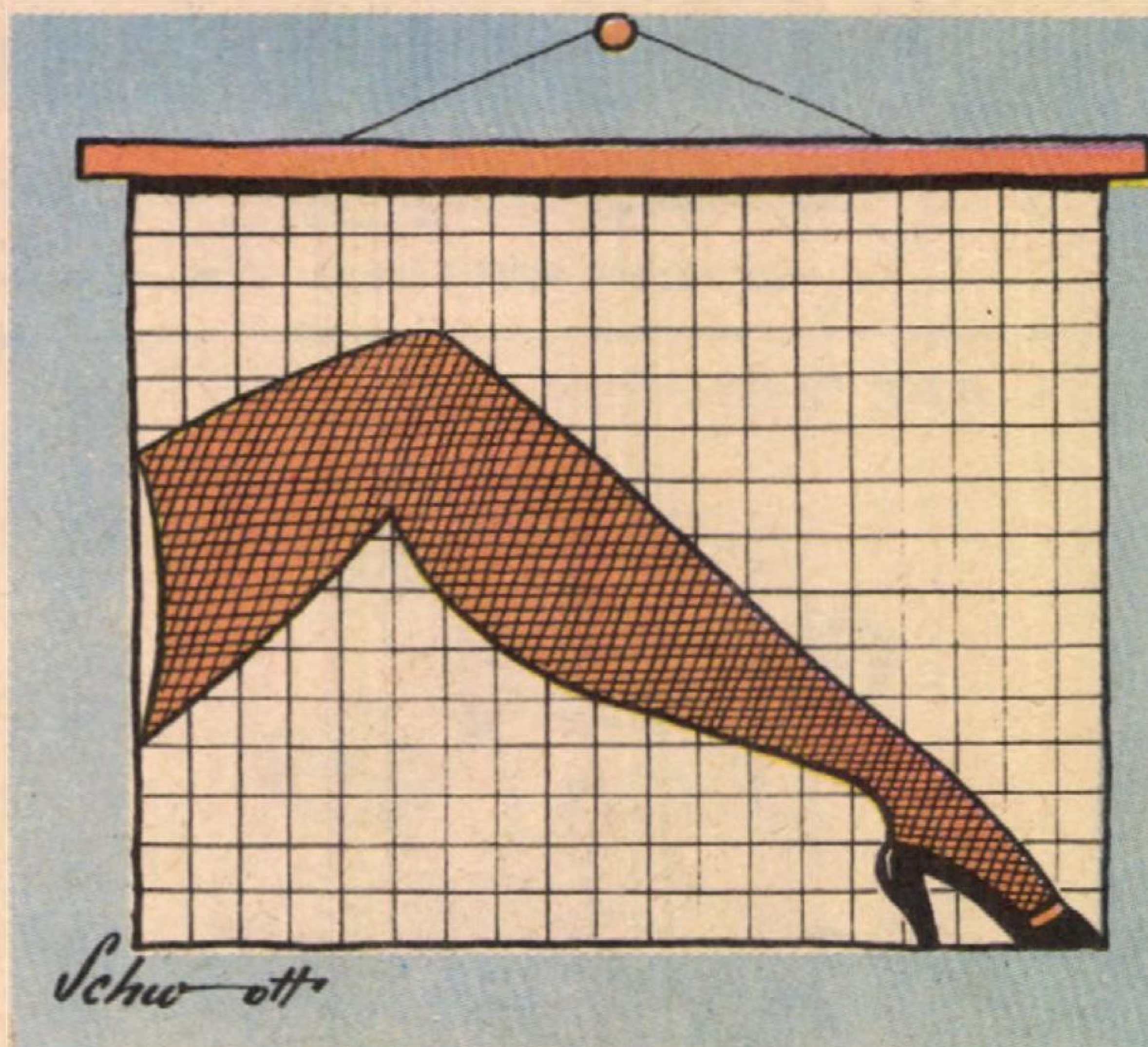
Romain Gary, a nálunk is jól ismert francia író („Lady L") elvált ugyan feleségétől, Jean Sebergtől, az ismert filmszínésznőtől, de változatlanul együtt laknak.

– Sokkal jobban szeretjük egymást annál – magyarázta Gary –, minthogy holmi válás éket verne közénk.

ÉLETHŰ ALAKÍTÁS

NEM KIELÉGÍTŐ A NECC-HARISNYAK TERMELÉSE

LE KELLETT JÖNNI A FÁRÓL

SZERENCSÉS EMBER

VENDÉGLÁTÓIPARI REKLÁM

„Hölgyek! Halló! Az ötszázért
Remek mellékkereset!
Nem kell sokat dolgozniuk!
Sőt, éppen, hogy keveset!
Nyugdíjas hölgy, ha van kedve,
Hozzánk bármikor jöhet!
Korhatár nélkül veszünk fel
Bárba sztriptízgörlöket!!!"

Darázs Endre

ÖNÉRZET

– Tudom, hogy nem vagyok önnek a zsánere, de olvasásból azért nem kellett volna megbuktatnia!

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

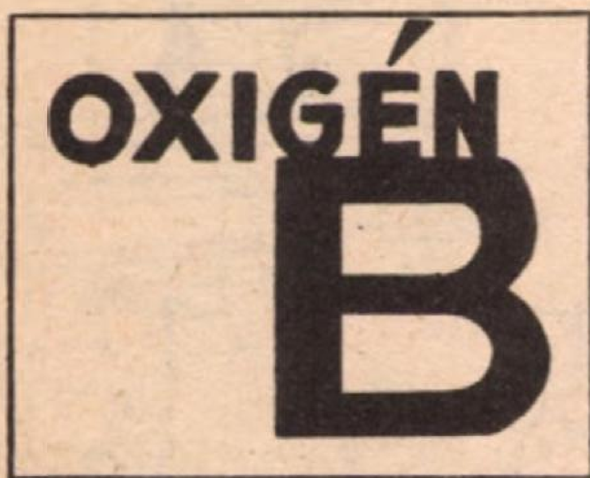
– Látod, fater, már rég megmondtam, hogy minek az a fürdőszoba.

– Azt mondtam, talán még nem késő!

124. rejtvényünk megfejtése:

A félelem bére

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Szalai Csaba, Balmazújváros, Batthyány u. 20.

Szabados Henrik, Budapest XXII., Baross G. telep XIV. u. 25.

Özdy Imre, Balatonfüred 3.

126. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb június 1-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

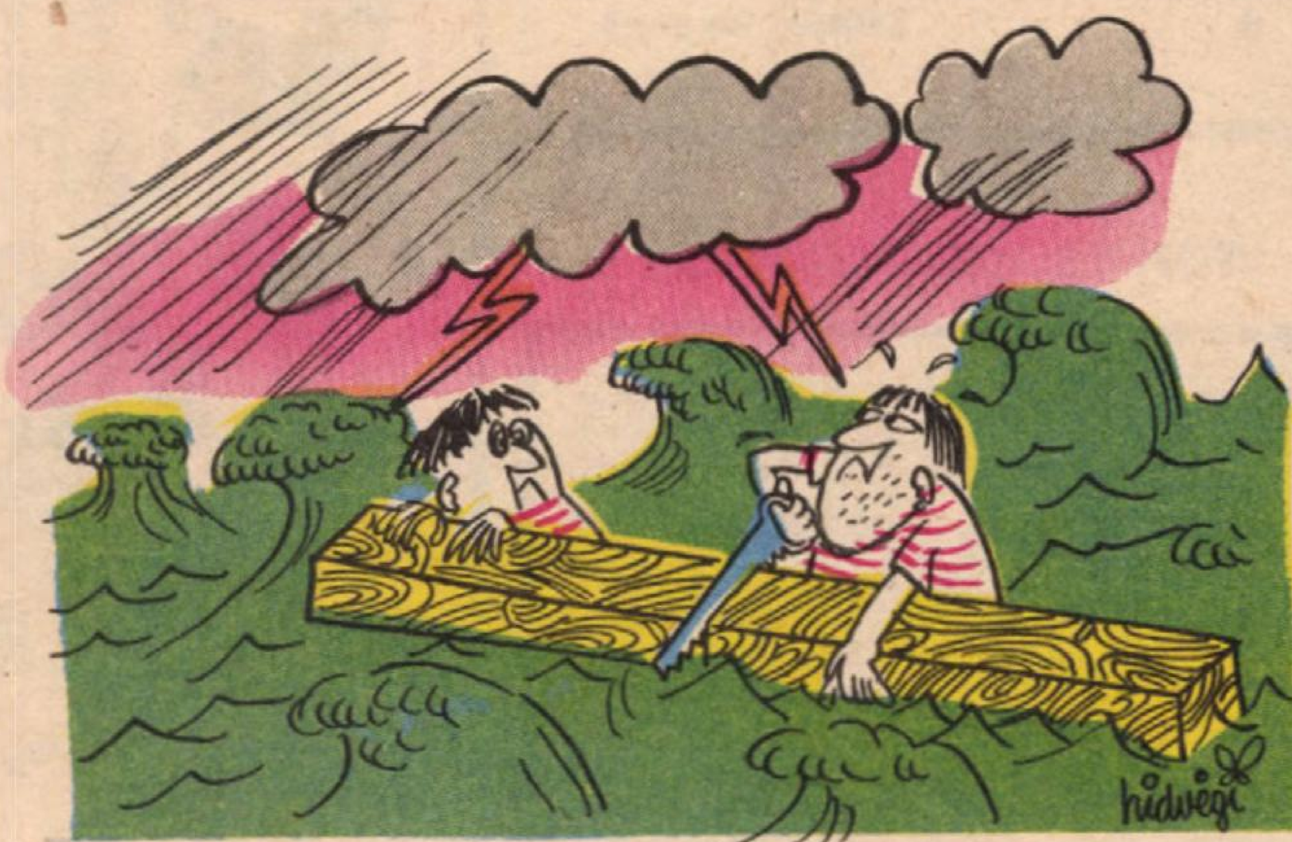

– Szélesítik az utat, hozzon még egy kupicával!

– Velem nem babrálnak ki, hapsikám, viszem az egész kasszát!

AMI AZ ENYÉM, AZ AZ ENYÉM

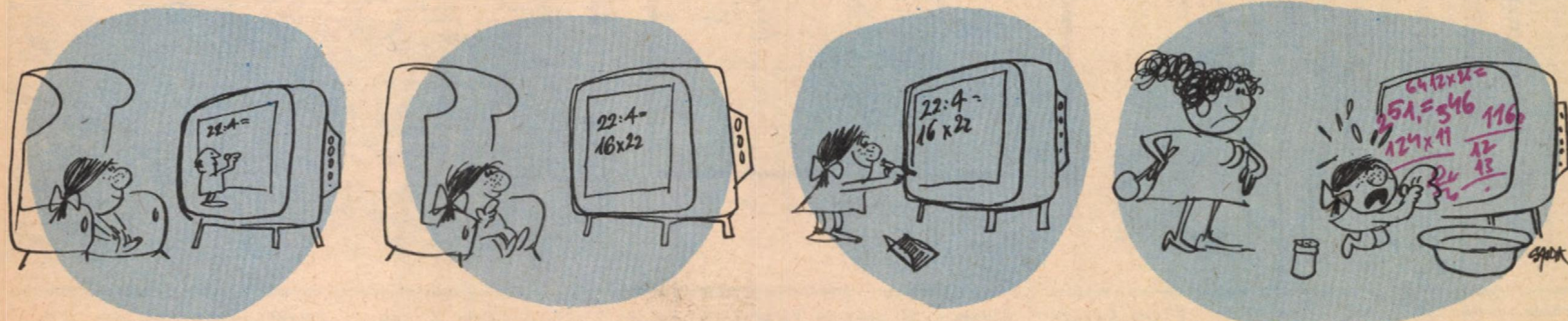

A REALISTA PICASSO

Köztudomású, hogy Pablo Picasso, a nagy spanyol mester rendkívül szabadon és egyéni módon bánik az emberi testrészekkel. Nem egy képe a szem, orr, száj, fül újrafelosztásáról tanúskodik. Eppen ezért nagy feltűnést keltett a mesternek két teljesen szabályos, mondhatnánk, hagyományos rajza. Az egyik egy fiatal fiút, a másik egy fiatal leányt ábrázol. A két rajz most került nyilvánosságra, és bizony sokan nem értették, miért nem szedte ízekre Picasso a két arcot.

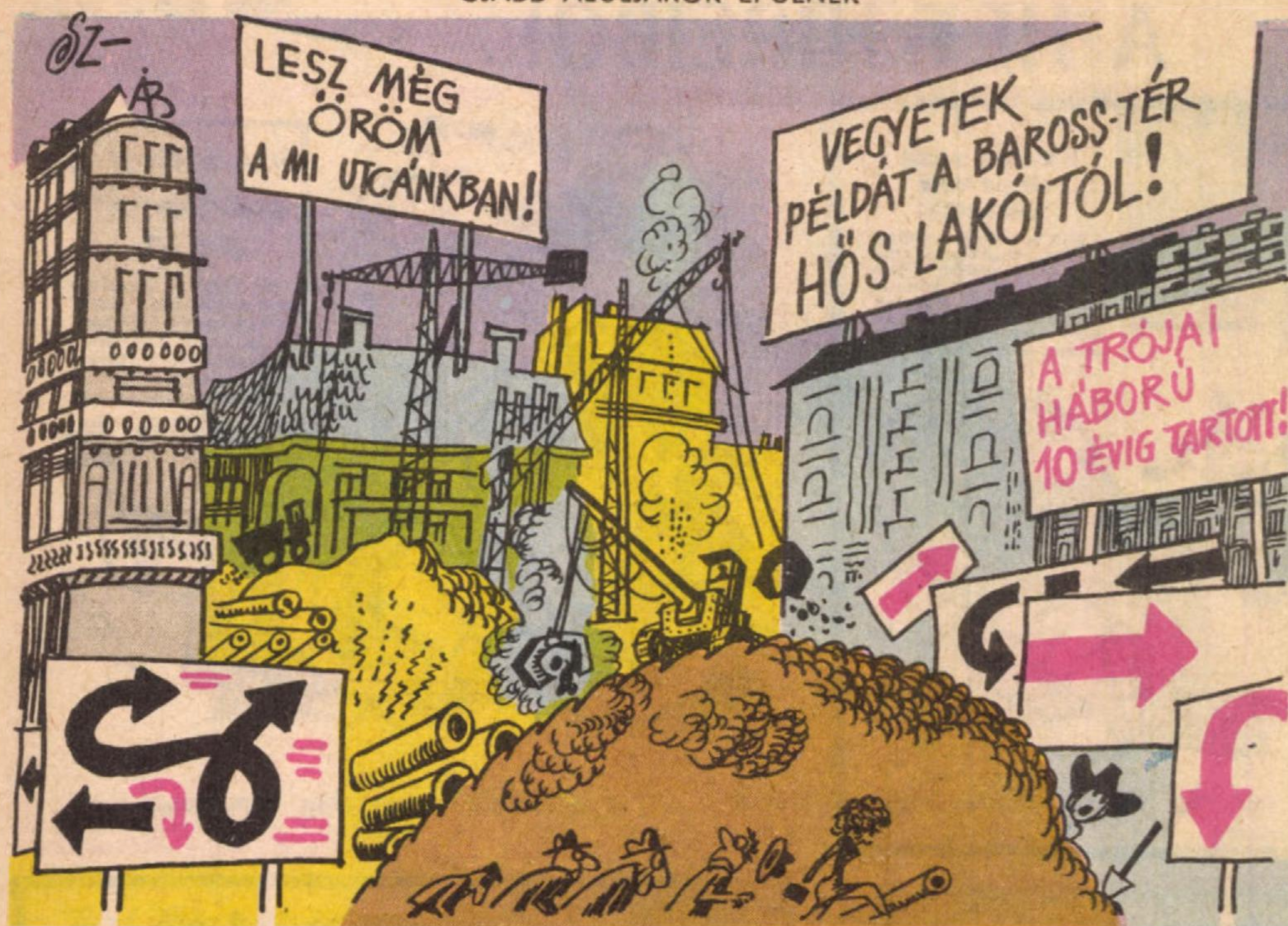
Az ok: ezek a saját gyermekei!

BUKSI SZORGALMAS

Sajdik Ferenc rajza

ÚJABB ALULJÁRÓK ÉPÜLNEK

EZT OLVASTAM

BÍRÓSÁG, MINT ARA

Krupszkájáról közli egy megemlékezés: „A *bíróság* őt is száműzetésre ítéli, és *engedélyt kap, hogy leendő férjéhez utazzék.*"

Ismerjük el, van abban valami megkapó, mikor egy bíróság a leendő férjéhez utazik.

MI MARADT BASIE?

Count Basie-ről olvasom egy jazz-kritikában: „Mondhatnánk úgy is, hogy *ez a remek jazzművész úgy tudta kielégíteni a közönség folyvást fokozódó swing-igényét, hogy közben azért jazz maradt.*"

Kétségtelen, hogy így is mondhatnók. Ebben az esetben azonban azt is kijelenthetnők, hogy Picasso egy festmény, Ady egy vers, Chopin egy noktürn, Rodolfó pedig egy trükk.

HOMÁLYOS FELADAT

Egy tudományos cikkből: *„Serkenteni kell a műanyagok felhasználását."*

Hát hiszen serkenteném én azt a felhasználást szívesen, csak mondják meg, mire.

NEM CSACSISÁG

„Elnöki palota és *csacsifogat*" — hangzik a Népszabadság egyik képaláírása.

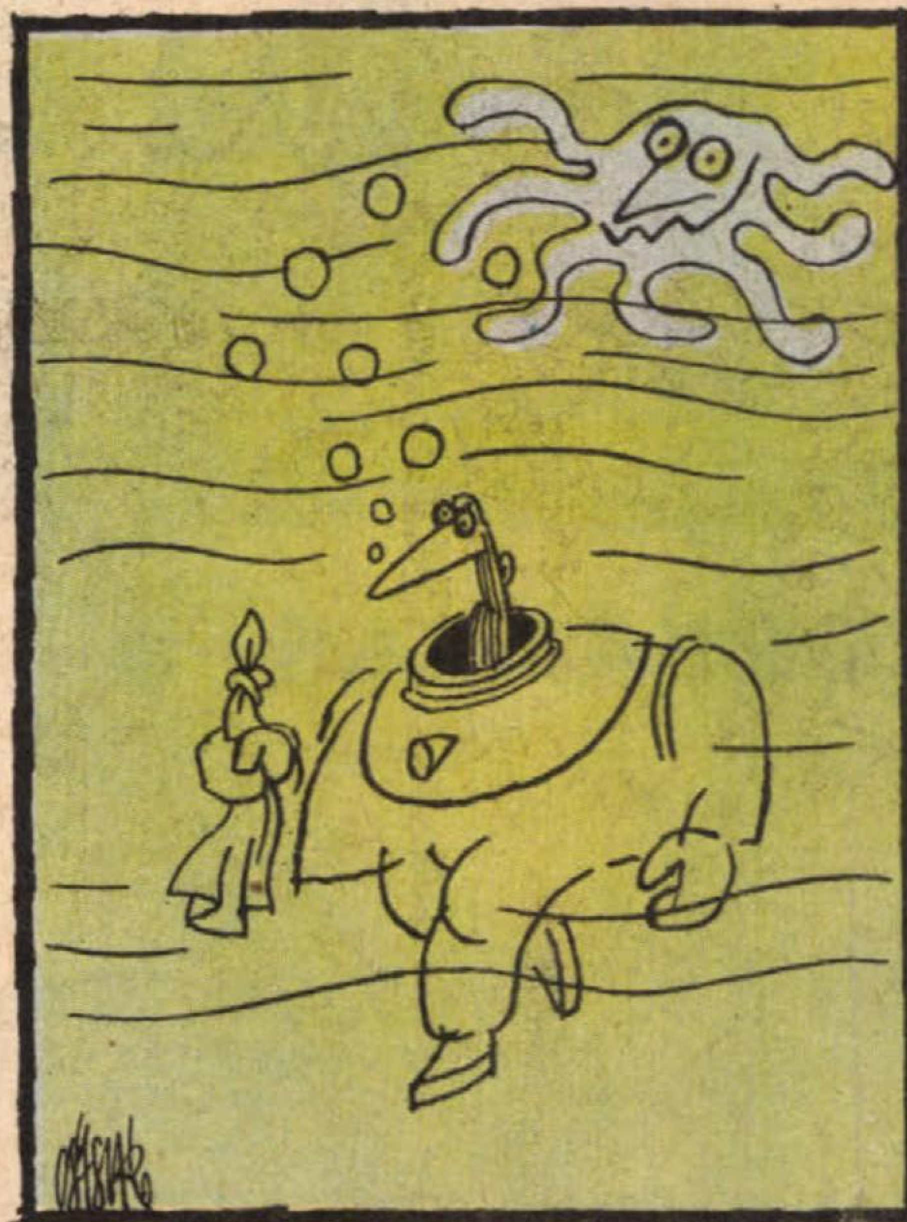
Bizisten, akkora szarvat még sohasem láttam csacsin, mint amilyen a képen látható példány fejét ékíti. Ebből a magam módján rögtön le is szűrtem a tanulságot: nem feltétlenül ökör, aki szarvakat viselve húzza az igát. Lehet szamár is.

Timár György

HIRDETÉS

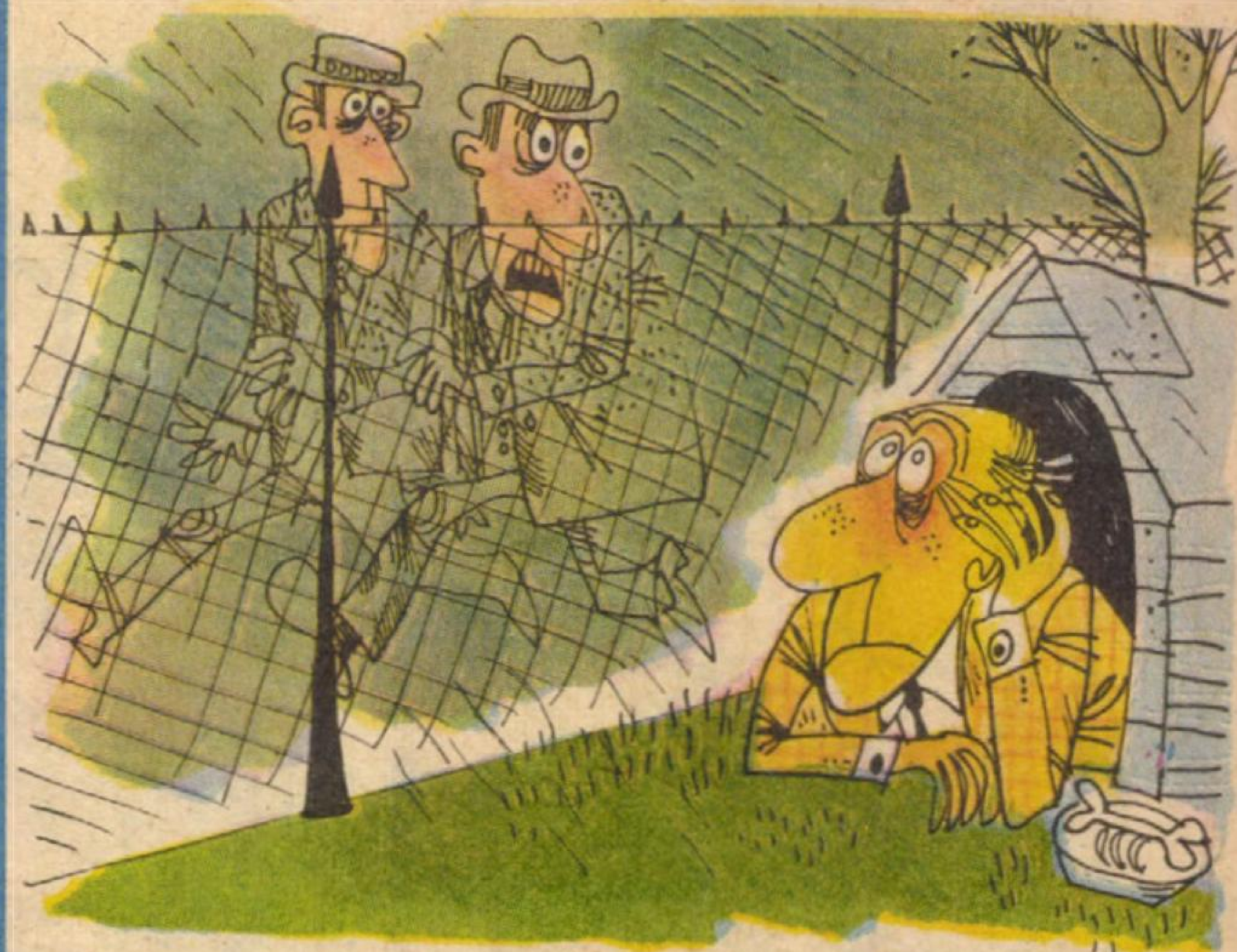

VÉGZETES FELEDÉKENYSÉG

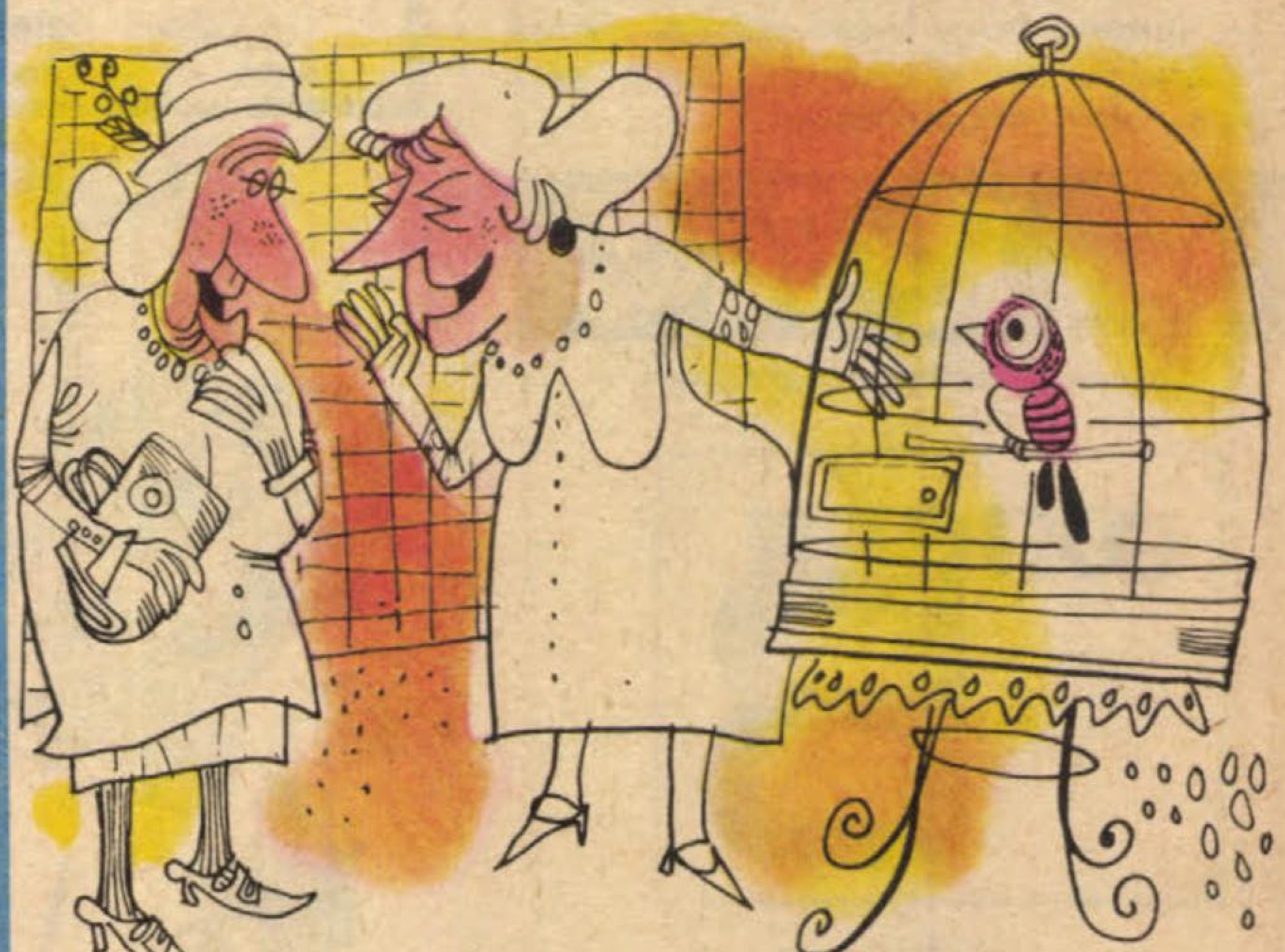

– Mit felejtettem el?

ÁLLATVÉDELEM

– Ilyen rossz időben ő őrzi a házat!

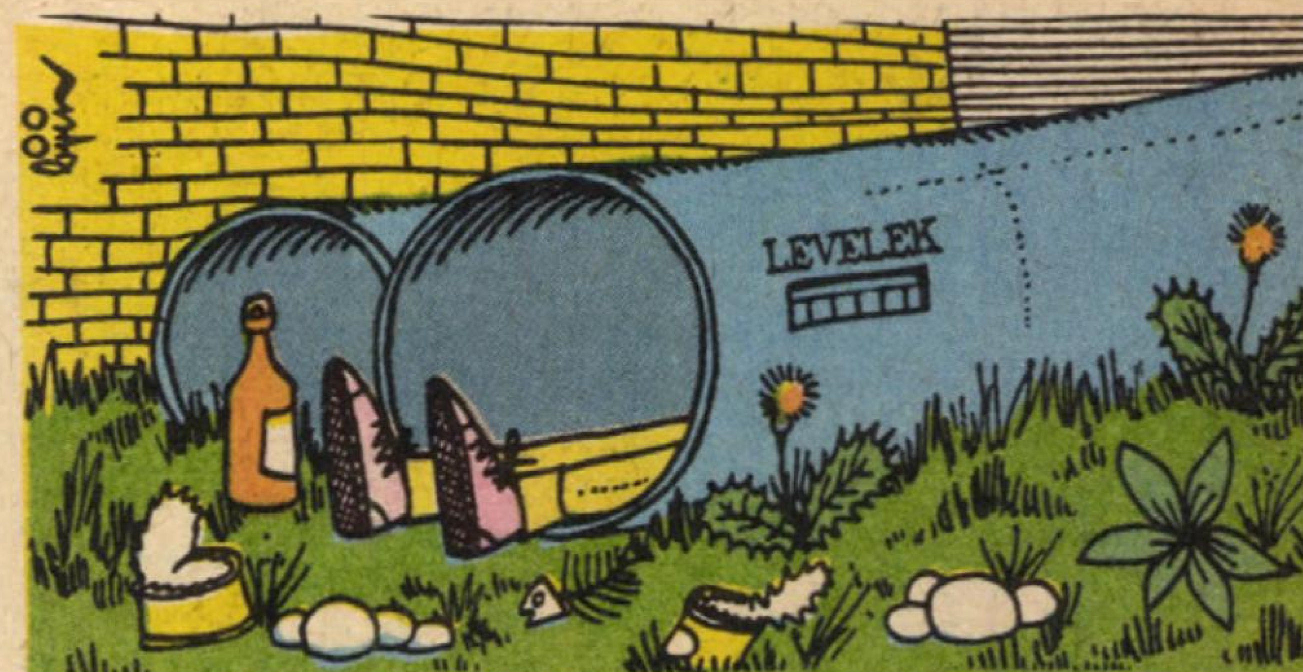

– A Hacky Tamás tanítja fütyülni!

– Öregnek öreg, de azért még neki is kell egy kis szórakozás!

OPTIMISTA CSÓLAKÓ

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában 70.2879/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre